

Svatava NEUMANNOVÁ

B Á S N Ě

Ano, musíme se otevřít pro splnění svého úkolu. Musíme zachytit světlé nitky a zužitkovat jejich pomoc a v radostném spolupůsobení přispívat k jejich živému proudění, k blahu všech tvorů.

Jenom pilnou prací, pokorou a láskou dokážeme projevit svůj dík věčnému Stvořiteli za Jeho nezměrné dary, které jsou nám denně na očích. Žel, často je ani nevnímáme, myslíme si, že všechno je zcela samozřejmé.

A zatím tolik pomocníků kolem nás i nad námi, tolik hlasů, které v hodinách soustředění tiše promlouvají k nám, varujíce a napomínajíce. Stačí se jenom na chvíli zastavit ve svém neustálém spěchu a spatříme tolik krásy, že se srdce zachvěje blahem a duše v modlitbě se skloní *v radostném díku*.

Nehledme na poklady hmoty, ale hledejme poklady ducha, které jsou jediným, trvalým, nikdy *nevysychajícím* pramenem *života*.

Květiny, stromy, obzory ohraničené lesy a horami, řeky a potoky, zpěv ptactva, cesty a cestičky vedoucí do dálek plných tajemství, sluneční svit i hvězdné nebe, tisíce a tisíce darů promlouvá k otevřenému srdci člověka, aby pochopil svůj úkol a poznal a vážil si daru života, který mu byl dán ne proto, aby promarnil okamžiky svého bytí, ale v lásce ke všem tvorům země našel cestu *k Pravdě Boží!*

Vstupní modlitba

Do hloubky času chci se ponořiti
a píti vláhu nebeského jasu,
tam nad oblaky duch můj nalezne
prostorů věčných nehynoucí krásu.

Nade mnou září hvězdné křišťály,
symboly blaha, čistoty a síly,
dnes všechny moje naděje a sny
v jediný akord modlitby se slily.

Já, tichý poutník kamenitých cest,
jsem náhle bohatší, než mnohý z králů.
Duch překlenul si mostem duhovým
živoucí cestu k věčné Pravdě **Grálu!**

Květen 1974

Modlitba

Pane – má duše plná pokory a lásky
plamenem věčným jako svíce hoří,
jsem jenom opuštěný, malý lidský tvor,
jsem zrnko písku ve vesmírném moři.

A přece – Pane – Tebe velebím,
jsi moje slunce, víra má i nebe,
věř – kdybych všechno měla oplakat,
v díku se skloním, že jsem našla – Tebe.

Pokorně klekám před Tvou svatou mocí,
jsi – Pane – všechno, čím má duše žije,
jsi Pravda – Život – smutek můj i radost,
pro Tebe – Pane – moje srdce bije.

K Tobě se modlím za noci i za dne,
Tvé Lásce – Pane – svěřuji své snění,
vím – kdybych prošla všechen světa kraj,
nad Tebe – Pane – nic krásšího není.

Ach Pane – Pane – slova jsou tak málo,
je to jen šelest větru nad pasekou,
čím to, že chci Ti zpívat píseň chval
a zatím – Pane – z očí slzy tekou?

Všechny Tvé děti chtěla bych Ti vrátit,
odvést je zpátky do Božího domu,
na oltář srdce tiše položit
růžovou závěj kvetoucího stromu.

U Tvého trůnu – Pane – pokleknout,
sepnouti dlaně, ztišit jejich chvění,
pít celou duší rosu života,
tajemnou krásu nezenského dění.

Jsem Tvoje – Pane – dnes i pro věčnost,
co se má stát – dej – ať se tedy stane!
Každý jsme jiný – slitování měj.
V hodině soudu neopust' nás – Pane!

30. 5. 1970

Svatá noc

Jdi za Světlem té Svaté noci tiché,
hled' ke hvězdám a nepropadni stínu,
z pramene života vem vodu průzračnou
a vzdávej chválu svému Hospodinu.

Průzračnou vodou pokrop země hlínu
a hlavy sester svých i tichých bratrů,
pak vzejde požehnání z temných brázd
a tvoji bližní svaté Světlo spatří.

A rázem procitnou a budou velebiti
dlaň, která v nouzi podala jim rosy
a poznají, že pravý nebes dar
je srdce, které lásku v sobě nosí.

Jdi, sestro, jdi, zanechej marných věcí,
jezero zkázy smete stavby pyšné,
očistné proudy jednou vteřinou
ve vlnách pohřbí Babylonu hříšné.

Ó nečekej, dny jsou jak zralé plody
a lidem lásky tolik, tolik třeba,
nech ožít v nich Slovo života,
dej duši mír, jak tělu dáváš chleba.

Dej poznati jí věčné Prásvětlo,
jež rozlévá se od nebeské brány,
ať omyje se v proudu života
a v jeho síle zahojí se rány.

Jdi za Světlem, jdi za svým vnitřním hlasem
a nenech bližní tápat bez pomoci,
kež najdou cestu k Boží zahradě
v té nejkrásnější, nejsvětější noci.

V té noci, kdy se Lásky narodila,
ač Její něhu dávno setřel čas,
v té noci Svaté vždycky na chvíličku
se v čistém srdci vrátí mezi nás.

Přesvatá noc, to tajuplné dění
je naší ochranou i nadějí,
když slyšíš zvonů vlnitý, jasný hlas
přes křišťálové vločky závějí.

Jdi, sestro, jdi a nenech odejít
hodinu, která lásku nese světu,
ať probudí se odumřelý cit
a rozevře se jako kalich květu.

Jdi za Světlem, jdi za Živoucím Slovem,
po záři hvězd se vzneseš do výšek,
plá nad Betlémem Hvězda života
a v jesličkách spí malý Ježíšek!

14. 11. 1970

Bez názvu

Člověk se tiše zastavil,
v ruce jen poutnickou hůl,
lidé mu vyšli v ústrety,
přinesli chleba a sůl.

Požehnal dary života
a chtěl zas jít dále.
Jeden v něm viděl tuláka,
ten druhý zase krále.

Tiše se spolu radili,
sklízíce prostřený stůl.
Dal bych mu srdce na dlani,
já – bratři – jenom půl.

A já si počkám, jiný zas,
zda ví on, co se sluší.
Cizinec váhal – před sebou
každého viděl duši.

Ten prostý byl a bez falše,
hleděl do jeho tváře,
druhému zdá se – z cizince
vychází podivná záře.

Třetí se směje, vítáme
a často nevíme koho.
Jaké máš jméno – odpověz,
nechci vědět tak mnoho.

Cizinec mlčí, v pohledu
zračí se něha i síla,
jakási žena pokleká,
do vlasů obličej skryla.

Davem to hučí, řekni jen,
komu jsme chleba dali?
Ptali se plni odvahy,
v skrytu se trochu báli.

Cizinec zvážněl – zákon můj
splatný je v blízké době.
Cokoliv jiným děláte,
učinili jste sobě.

Co je to za řeč, reptali,
druzí však tiše stáli
a zatím stopy cizince
mizely někde v dáli.

Jdeme zas domů, světem dnes
toulá se podivná cháska.
Zadržte – volá ženský hlas,
tady šla světem Láska.

V takovém rouchu?, smáli se.
Žena je bledší, než stěna.
Odešli. Kdo mu uvěřil?
Snad jen ty stopy. A žena!

12. 12. 1970

Tajemství lásky

Ty ptáš se, v čem tkví kouzlo života,
zda ve větru, či v teplé lidské dlani?
Tkví v lásce, která živoucí je jas,
s ní člověk rodí se a k ní se v smrti sklání.

Ve stisku rukou, které milujem,
je obsaženo celé hvězdné nebe,
Láska je nejkrásnější Boží dar,
jen v lásce, Pane, poznáváme Tebe.

Otvírá brány k hvězdným pokladům
a obepíná celé širé světy,
celuje stromy, vody tichých řek,
zelenou travu, štítí hor i květy.

Ach lásko, ty jsi duha stříbrná,
jež na obloze do výšky se vzpíná,
jsi bolest má i štěstí nezměrné,
rodného kraje živá krev i hlína.

Dědictví lásky v srdci neseme,
jež do omamných květů vykvétá,
láska je pramen, který od věků
k lidskému srdci tiše přitéká.

Děkujme Bohu za veliký dar
a modleme se, než odejdem spát,
ó Pane, nenech lásku umírat,
jen ten je živ, kdo dovede mít rád.

Stvoření Boží, pod Tvou oblohou
je málo vzácných, utěšených chvílí
a mnohé srdce klesne únavou
netušíc ani, jak je blízko cíli.

Ó Pane, dej mi sílu na cestu,
by vykvetly mi růže ve stopách,
jdem od věčnosti pouť svou dalekou,
na srdce padá hmotné země prach.

Ó nech mě, Pane, najít světlý cíl,
jenž vyhladil by všechny lidské vrásky,
dej křídla vánku nejsvětějším snům,
by do radosti vzešlo sémě lásky.

Můj Pane, ač jsme často bloudili
a mnohá slza řekou strážně tekla,
přec duše touží vzlétnout k nebesům,
k zářící Pravdě jasných Synů Světla.

Chceš vědět, v čem tkví kouzlo života,
proč krása spí i na chudičkém loži?
Můj synu, ničím nejsme bez lásky,
jen v lásce najdem věčnou říši Boží.

3. 11. 1971

Chvála života

Chtěla bych jednou poděkovat květům
za to, že kvetou podél prašných cest,
a stromům, že nás učí beze slov,
jak v bouři času hlavu vzhůru nést.

Chtěla bych poděkovat řekám, potokům
za tesknou píseň jejich vzdutých vln
a domovu, když v tichu podvečera
k obloze stoupá namodralý dým.

Chtěla bych poděkovat horám vzdáleným
a mlčenlivou hradbu jejich těl
a motýlu, jenž chvějná křídla zved
a k modru nebes náhle uletěl.

Chtěla bych poděkovat všemu živému,
hluboké noci i bílému ránu
a vůni chleba, která k životu
se tiše hlásí ve zrajícím lánu.

Chtěla bych poděkovat třpytu hvězd
a větru, když si na píšťalku hraje,
jako by někdo klíčem stříbrným
otevřel náhle věčné brány ráje.

Chtěla bych poděkovat – ne, už ne,
vždyť díkem má být lidský život celý,
mně zdá se náhle, jak by na srdci
mi všechny zvony světa tiše zněly.

A znějí, znějí, světlý paprsek
toužící duši vede k sídlu Králů.
Bud' požehnáno sémě života,
živoucí zřídlo pravěčného Grálu.

7. 3. 1972

Chvála lásky

Ach lásko, kdybych říci směla,
jak objímám tě v srdci svém
a jak ti zpívám píseň chvály,
jak odívám tě lidským snem.

Jak často, plna touhy věčné
utíkám do tvé blízkosti
a vždy mě tvoje světlá něha
zářícím jasem pohostí.

Vždyť bohaté jsou dary nebes,
jež z živých zdrojů pramení,
a láska dává srdci křídla
a kráší naše lidské dny.

Ach lásko, proč jen neumím ti
povědět, čím jsi člověku,
jsi zlatou nití, která věrně
nás obepíná od věků.

Věř, lásko, v hloubce nitra svého
já střežím dávné poklady
a vím, že jenom srdce dobré
otvírá věčné zahrady.

Ach Pane, láska bez ustání
je na zemi mým průvodcem,
dej, aby její plamen svatý
na věky zářil v srdci mém.

Ať člověku jsem vlídným rádcem
a všechny tvory miluji,
ať vděčná jsem a jako slunce
květiny, stromy celuji.

Ať nesu ve svých lidských rukou
džbán plný vody z pramene,
ať, Pane, jednou říci mohu,
až před Tvou tváří staneme.

Ach Pane, láska byl můj úděl
a žila jsem ji pro Tebe
a všechno živé milovala
a nemyslela na sebe.

Můj Pane, nelze pověděti,
čím lidská duše přetéká,
já ve svém srdci lásku nesu,
živoucí lásku člověka.

19. 9. 1972

Poděkujme

Poděkujme Bohu, že jsme děti Jeho,
v Něm hledejme sílu a doufejme v Něho.
On je naším Králem, Knížetem i Pánem,
střežme Jeho vůli, chraňme svatý plamen.

Plamen v duši hoří, bychom nezbloudili,
v každé žití době pro Něj věrně žili.
Bůh jest Láska, Pravda, Spravedlnost věčná,
naděje i víra, milost nekonečná.

Bůh je živé Světlo nad drahami hvězd.
On nás vede k cíli prachem všedních cest.
Proudy vody živé prostorem se chvějí,
k duši měkce přilnou, jako struny znějí.

Je to něžný pozdrav pravěčného Syna,
jak zářící slunce duši obepíná.
Dejme srdci možnost, aby promluvílo,
Lásko, všechno krásné – to je Tvoje dílo.

Ty jsi posel Boží, poutník Světlé říše,
ve Tvém požehnání všechno živé dýše.
Poděkujme Bohu za lásku i něhu,
za slunečné ráno, bílé stopy v sněhu.

Za poryvy větru, jež v daleku mizí,
za velikou radost, za smutky a slzy.
Život je jen cesta, jedna lidská chvíle,
kterou projít máme, bychom došli cíle.

Na nebeské pláni hvězd je na tisíce,
září jako ohně, planou jako svíce.
Ach, vy hvězdné světy, v závratí svých hodin
chtěla bych tu záři vnést do lidských rodin.

Chtěla bych ten plamen vznítit v každé duši,
aby člověk poznal, co nyní jen tuší.
aby každý věděl to, co nezná dosud,
že v zákoně Světla leží jeho osud.

Že si může v srdci postavit chrám bílý,
z čistých zdrojů Světla čerpat svěží síly.
To a mnohé jiné znát má lidský duch,
aby v díku šeptal sladké slovo – Bůh.

By se modlil vroucně za bílého rána,
aby ve všem živém poznal svého Pána.
Aby ve tmě noci slyšel zvony zníti,
aby plně prožil zázrak svého bytí.

Začátek a konec, to jsou dary země,
ale duše lidská Tvé je Pane – sémě.
Ona neumírá, ve Tvé síle žije,
nektar věčné Lásky z Tvého srdce pije.

Poděkujme Bohu za života pramen,
pijme z číše Lásky – až na věky – AMEN.

13. 6. 1973

Kříž Pravdy

Pojď, duše lidská, poklekni a slyš!
Z nezměrných dálek září Svatý Kříž.

V *něm* k lidstvu sklonila se Láska čistá,
ve Jménu Poselství Ježíše Krista.

V *něm* Spravedlnost skví se odvěká,
v živoucím Slově Syna Člověka.

Moc Kříže lidský rozum nezměří,
však k Světlu dojde, kdo v *něj* uvěří.

Pojď, duše, pojd', Kříž zákon je i krása,
jediná cesta, naděj tvá i spása.

Ze zahrad Božích nejvzácnější sémě,
v němž vzkříšena jsou nebesa i země.

Pojď, duše, pojd' – je dokonáno již!
V kolébku času svítí věčný Kříž!

24. 9. 1974

Píseň

Ku věčné říši duše lidská spěj,
svou čistou lásku Bohu Otci dej,
je Domov tvůj tam v dálce nad hvězdami,
kde proudí síla z věčných Božích dlaní.

Ó nechtěj znáti světa toho klam,
v svém srdci nosíš Světla věčný chrám,
v modlitbě vzlétneš v nebes modrý jas,
kde v díku najdeš pramen věčných krás.

Je v Bohu Otci síla tvá i moc,
kdo v Něho věří, nezná temnou noc,
On vede tě cestami Vůle svojí
a rány světa Jeho Láska zhojí.

Ó duše, poznej Boží Lásky květ,
ničím je zlato, jež nabízí svět,
ty hledej Lásky věčné znamení,
jež ve výšinách Světla pramení.

V nadhvězdne říši, duše, domov tvůj,
ty v Pravdě Slova provždy věrně stůj,
až tělo tvé obejmě hrobu stín,
korunu slávy dá ti Hospodin.

12. 2. 1975

Promluva

Stůj, poutníče, mé vlídné slovo slyš,
vysoko nad hvězdami září věčná říš,
tam duch dozrálý, zbavený všech hříchů,
odloživ dávno marnivost a pýchu,
své žije dny, vítá sluneční rána
a ve všech skutcích poslušen jest Pána.

On dělníkem je Božím na vinici.
Stůj, poutníče, a poslyš, co chci říci.
Pamatuj, duše, že jsi zrodila se
na zemi smutnou v svém duchovním jase,
tvé jádro bylo jako perla čistá,
v svém středu neslo jas Ježíše Krista.
Ve stvoření jsi byla milý host,
k duchovním proudům znalas zlatý most.

Po něm jsi, duše, tiše přecházela,
v tvém srdci hudba lásky čistě zněla,
tvá modlitba se nesla do daleka,
tam, kde Pán všeho na své věrné čeká.
Všechno jsi, duše, dopodrobna znala,
umělas míti radost třeba z mála,
ničím ti byly všechny hmotné statky,
vzývalas šťastně jen Boží hlas sladký,
jenž tiše zněl ti za noci i za dne,
jenž krásu dal, jež nikdy neuvadne.

Byla jsi, duše, plna věčné Síly,
znala jsi skřítky, rusalky a víly,
květ lásky v srdci rozvíjel se jemně
a všechno konala jsi radostně a věrně.
Tak bylo – duše – žel – dnes toto není
a zlé je tvoje konání a chtění.

Kde, duše, najdeš dnes příbytek Boží,
všude jen pýcha a marnost se množí
a v každém srdci láska křižována,
bez modlitby jsou, duše, tvoje rána.
Dnes Jméno Boží je jen prázdným zvukem,
sytíš se marností a světa hlukem.

Však, kdo chce slyšet varující hlas,
než setbu vydá v soudu příští čas,
odlož své roucho plné strašné špíny,

Bohu se vyznej z každé svojí viny.
Nech bouři, ať jen omyje tvé tělo,
ach duše, duše, hledělas jen zlého,
já pláči nad tebou a Boha prosím
a zrno naděje ti k srdci nosím.
Kéž napiješ se poznání jak vína,
jež uzrálo v krvi Božího Syna,
kéž uzříš Světlo Pravdy z daleka,
jež září v Slově Syna Člověka.

Už meč odplaty blízko je tvé hlavy,
zbaví tě vší tvé pomyslné slávy,
před věčným Soudcem staneš náhle tiše,
jed budeš píti z otrávené číše.
Pak poznáš, že jsi celý život zdejší
šlapala v prach to věčné, nejkrásnější.

Ach, je-li v tobě ještě jiskra jasu,
dej zaplanout jí nad propastí času,
ty nevěrným jsi služebníkem byla,
ničím ti byla věčná Boží Síla,
marností slov jsi ničila svět ticha,
až k hvězdám dolétala tvoje pýcha.

Ach duše, skloň se, slzy kanou tiše,
ty nedbala jsi darů z věčné říše,
věř, život je jen v pravé čisté víře,
bez víry jsi jen nevědomé zvíře,
ba – hůř než ono, zvíře líp je na tom,
neb ono jde, jak káže věčný zákon.
Slyš, duše, slyš, již zavírá se kruh,
své věrné k službě povolává Bůh,
v zářícím jase přesvatého Grálu,
Království Lásky požehnal Král Králů.

4. 3. 1975

Modlitba

Vábí mne dálky vesmírné,
ten prostor hvězdných světů,
chtěla bych v hloubku bez konce
pro vůni věčných květů.

Měsíc mi často za noci
odvíjí příběh dlouhý,
utkaný z čistých plamenů,
ze světla – snů – a touhy.

Jde bílá cesta nad obzor
v kraj nesmrtelných krás,
po nitce touhy tajemné
promlouvá tichý hlas.

Kéž měsíc dlaní stříbrnou
utlumí lidskou vinu,
až Osud – veden Zákonem
změří tíž mého stínu.

Vykvétá měsíc v kruhu hvězd
a člověk náhle tuší,
že Živé Slovo věčnosti
je Darem lidské duši.

Zbortí se struny věčných vin,
když duše v Pravdě prodlí.
Do světlých výšin vábena,
k Tobě se – Pane – modlí.

12. 9. 1973

Sestry

Toť dávno již, dvě sestry spolu žily
a jejich malý domek bílý
žaly a touhy vlídně ukryje.
Ta jedna Marta – druhá Marie.

A Marta pečlivě se o dům stará,
jde pozdě spát a ráno časně vstává,
však Marie si v tichu všedních dnů
utkává stříbrný plášť věčných snů.

Stalo se jednou, Boží Láska čistá
pod bílý krov vede Ježíše Krista,
dvě sestry v úctě do domu Jej zvou,
kolem už stín, jen lampa hoří tmou.

A hle, Marta hned oslovuje Mistra
a vodu nese, jídlo Jemu chystá
a stále prosí, aby za vděk vzal,
co dům a pole k obživě jim dal.

A ve své píli k Mistru bystře hledí
a vidí, Marie u Jeho nohou sedí
a pozorně naslouchá Jeho hlasu,
jenž v tichu noci otevírá krásu.

A zastaví se: „Pane, řekni sám,
já věru nevím, co jen Tobě dám,
a ona sedí, nic se nestará
zda bude Tobě chutnat potrava.“

Pán Ježíš k Martě otočil se klidně
a Jeho oči laskavé a vlídné
se pousmály: „Marto, dík buď tobě,
že o hosty se staráš v každé době.

Však pohled', Maria je mnohem tišší,
svým duchem pozvedla se v nebes říši,
jí v čistém srdci Světlo Pravdy hoří
a nade všechno věčná Láska Boží.“

Tak pravil Ježíš, vidí dívčí slávu
a křížem žehná Mariinu hlavu.
„Ty pečlivá jsi, Marto, v každém čase,
však křídla ducha tvého zlomila se.“

Poslouchá Marta, snad se trochu stydí
a náhle všechno v jasném světle vidí.

Jen láskou lidské srdce ožije,
je tisíc Mart – však jedna – Marie.

A roky jako vítr přeletí
a v propast padnou mnohá staletí.
Však Pravda jednu tvář má od věků,
Bůh jediným jest cílem člověku.

Jen Marie, ať v jakémkoliv čase,
svou duši něžně otevírá kráse,
jen ona vidí kapku rosy zrána,
jež živě jiskří v Svatém Slově Pána.

Vždyť jenom ženy věčný plamen znají,
jen v jejich stopách růže rozkvétají,
přes moře času klenou zlatý most,
jenž vede lidstvo v lepší budoucnost.

A proto neshromažďuj věci hmotné,
očistný plamen ňadra země protne,
pak s věčným Světlem v tichém díku splyne,
co tiše žilo v duši Mariině.

25. 9. 1975

Tak prostě jen, jak jenom dítě umí

Tak prostě jen, jak jenom dítě umí,
jdi životem!

A jako ono, vlídným úsměvem
objímej celý svět.

A otvírej se nejsvětější Pravdě,
jak pod dotekem slunce
se otvírá květ.

A pamatuj,
že mnohem dále dojde ten,
kdo čistý je a pokorný a prostý.
Bůh pláštěm lásky své ho zahaluje
a na prostřeném stole života
ho jídlem ducha hostí.

Kdo umí mlčet, slyší mnohem víc
a okem duše své
dívá se do daleka.
Ve vlastním srdci najde zlatý klíč,
jenž ráj mu otevírá,
na jehož prahu
on v tichém díku kleká.

Ne na rtech, ale v srdci Boha měj.
Pak nezbloudíš
a ostříháš se zlého.
Vše Jeho jest a v Něm se naplňuje,
buď provždy celým bytím svým
dítětem čistým Otce nebeského.

Buď věrný Pravdě, duši svoji ved'
k prameni moudrosti,
jenž prýští z dálek věčna.
A pamatuj,
že On nás vede tam,
kde sídlí radost, krása, štěstí
a láska nekonečná.

Tak prostě jen, jak jenom dítě umí,
ty ve stvoření Božím
jdi dalekou svou cestu.
Až naplní se čas,
pak z živé vůle Boží
ty projdeš světlou branou
tam, k nebeskému městu.

Bud' jako dítě, které bez zábran
na prsou matky
hledá živý pramen.
Až najdeš Hvězdu, která svítí Synu,
Pán života tě pozve na hostinu,
jež věčná je – jak Jeho Láska – amen.

13. 3. 1976

Věř

Věř, Hospodin tě nikdy neopustí,
vždyť Jeho Láska s každým tvorem žije,
ty staň se provždy tónem nejčistším
té nádherné vesmírné melodie.

Ať kdekoliv jsi, Tvůrce vznešený
se k tobě v milosti své tiše sklání,
ty v kteroukoliv žití hodinu
bohatství krásy bereš z Jeho dlaní.

Což málo je to, když tě slunce vzbudí
a teplým proudem tvoje tělo hřeje,
když dítě vztáhne ručky drobounké
a v důvěře se na tě pousměje?

Rosa se třpytí na červené růži
jak nejvzácnější záře drahokamů
a celý svět je písni podoben,
jež zaznívá až k nebeskému chrámu.

Ach věř, co z ruky Boží dostáváš,
je darem, který nelze docenit,
v něm všechny květy schovaly svou vůni
a všechna slunce zlaté záře svit.

Jak může hmota srdce zaujmout,
když z vůle Boží jsi zde jenom host?
Však čím tě věčný pramen osvěžuje,
je tvému duchu darem pro věčnost.

Ach sbírej slova, která z výšin proudí
a nedbej prachu svých pozemských cest,
až najdeš strunu znící nad stvořením,
v závratném štěstí vzlétneš k prahu hvězd.

Ó, nedbej hmoty – citelem svého srdce
ty hledej provždy cíle jediného,
až projdeš cestou svého určení,
spočineš v lásce Otce nebeského.

Věř, Tvůrce od věků nás vede
a v Synech svých nám pohár lásky dal,
v něm pijem krev věčného života,
jenž tiše proudí skrze Svatý Grál.

30. 8. 1976

Vyznání ke dni Svaté Holubice

Jen zvoňte, zvoňte všechny zvony světa,
ať k lidem země zaletí váš hlas,
vždyť nejvzácnější pramen požehnání
živoucím hlasem věnčí tento čas.

Potoky země do daleka běží
a louky mávají jim na pozdrav,
dnes Hospodin klíčem své věčné lásky
otevřel poklad nesmrtelných krás.

Ten čas, ten čas, kdy květy na zahradách
svou písní opěvuje skřivánek,
kdy voda promění se v živé Světlo
v tajemné hloubce lesních studánek.

Stromy jsou nadýchané šaty nevěst,
jež něžně zdobí růžová a bílá,
dnes pod zářící jarní oblohou
v paprscích slunce proudí Boží síla.

Vezměte, lidé, dary Stvořitele,
jež hojně prostírá dnes na váš stůl,
je Láska Boží květem této země
a Spravedlnost Jeho chléb a sůl.

Jen vezměte, tak prostě, jak je dáno,
pak z celé duše poděkujte Tomu,
jenž ze své Vůle zázrak vzkříšení
dnes nechal vejít do lidského domu.

A zvony znějí v této svaté chvíli,
dech Boží vane z dálek všehomíra,
sám věčný Tvůrce čistá srdce lidí
živoucím Slovem tiše pootvívá.

Slyš, člověče, po cestě života
nás ruce Otce k Světlu Pravdy vedou
a kdyby vše ti bylo odepřeno,
jsi bohat, dokud Láska Boží s tebou.

Vlní se, vlní vzácná nádoba,
ve Hradě Světla stojí Parsifal,
Pán obnovuje smlouvu života
skrz nesmrtelný, věčný Svatý Grál.

Ach Pane, slzy radosti a štěstí
jsou jenom malým, nepatrným díkem
a přece, Pane, kéž Ti pro věčnost
sloužíme každým lidským okamžikem.

Vždyť všechno, co Tvá nejsvětější Láska
svým dětem štědře do kolébky dává,
je darem, který nelze docenit,
buď Tobě, Pane, nehynoucí sláva.

Děkujem, Pane, za Tvé čisté Syny,
za Slovo Pravdy, které smíme žít,
v den Svaté Holubice před Tvůj trůn
svou lásku nesem jako vonné kvítí.

A prosíme Tě, neopouštěj nás,
dech života v květ naděje nám vzkvétá.
Ach Pane, požehnán jest tento den.
Jen zvoňte, zvoňte všechny zvony světa!

21. 2. 1977

Vánoční sen

Kdy sen se pravdou stává
a pravda snem,
kam noc se uchyluje,
loučíc se s dnem?

Kam dojde tichý poutník
pravěčných cest,
když touha duši spojí
s jiskrami hvězd?

V mrazivé zimní noci
stanul jsem maně
a hvězdy přišly ke mně,
na dosah dlaně.

Za hvězdou hvězda plane
do řader země,
vánoční nocí bílou
hovoří ke mně.

Třpytí se sníh – či slzy
země – v tvém klínu,
když zvěst se otevírá
o Božím Synu?

Vločka se v dlani chvěje
neznámou tíží,
proč světlá Láska zmírá
na těžkém kříži?

Tvá Hvězda – Boží dítě
podobna zlatu,
však život krví značil
Tvou cestu na Golgatu.

Vánoční Hvězdo Boží,
Král vládne trůnu.
Kdo ale Kristu sejme
trnovou korunu?

Za hvězdou hvězda mizí,
noc už se vzdává,
svět nevědouc se kloní
pod ostří práva.

Tma odnáší svou báji
do říše králů,
kde tryská věčné zřídlo
svatého Grálu.

Do světla noc se ztrácí,
den kouzlo ruší.
Však příběh zlatým písmem
září v mé duši.

21. 12. 1977

Láska

Láska je od věčnosti
Božího srdce květ,
láska je jasný křišťál,
jenž obrozuje svět.

Láska je teplo slunce,
v němž zraje lidské sémě,
láska je vodou živou
pro všechny tvory země.

Láska je Božím darem,
jenž z hloubky věků svítí,
jen ve skutečné lásce
lze lidem volně žít.

Láska je prazdroj krásy,
jež z dálek Světla prýští,
láska je pramen víry
pro pokolení příští.

Láska je zlatým mostem,
jenž vede kroky naše,
láska je zaslíbení
věčného Mesiáše.

Láska je pro člověka
studánkou čisté vody,
láska je živý symbol
v úsvitu nové doby.

Modlím se k Hospodinu –
pro lásky věčný plamen,
Otče náš na nebesích
zůstávej s námi – amen.

10. 11. 1979

Velikonoce 1980

Ty, Pane, který z vůle Nejvyššího
jsi v lásce přišel spasit svět,
Ty, jenž jsi jako slunce zazářil
v zahradě světa nejkrásnější květ,
Ty, jenž jsi stopy slitování
na věky vtisknul v lidskou zem,
Ty, v jehož Jménu Boží Pravdě
v pokorném díku sloužit chcem,
Ty, Pane, který z krutých rukou
jsi tiše vzal korunu z trnů,
Ty, který na kříži jsi trpěl,
nemaje v duši žádnou vinu,
Ty, který Svaté Slovo Boží
jsi nesl z nejčistšího zdroje,
Ty, jenž jsi nedbal protivenství
a vedl k Světlu děti svoje,
Ty, jasný Synu Hospodina,
Tvá sláva dotýká se hvězd,
Tys nejvzácnější perla nebes,
zářící v temnu lidských cest,
Tys voda živá, svaté Světlo,
zdroj naděje i radosti,
Tvá Láska věčnou manou Boží
každého štědře pohostí,
poutníče postůj, nad Betlémem
Bůh Otec prostřel hvězdný plášť,
hlas z výšin volá do daleka,
že narodil se Mesiáš,
a hvězdy na nebi se chvějí
a tiše k srdci hovoří,
až na oltáři lidských dějin
srdce bolesti dohoří,
pak na úhoru země vzkvete
žírného lánu věčný klas,
Otče náš, jenž jsi na nebesích,
prosíme – neopouštěj nás.

27. 2. 1980

K 18. dubnu 1980

K oslavě Tvého narození, Pane,
chcem z díků srdce svého svázat kytici prostou
a jenom tiše říci:

„Syn Otce Vznešeného přišel mezi nás,
On je ta Pravda, naděje i cesta,
jež dovede nás přes propasti vin
až k zlatým branám nebeského města.

On Slovem Pravdy od Božího trůnu
rozezněl struny v nitru tiše spící,
Poselstvím Světla duši sílu dal,
by věrně zrála Boží na vinici.

Je jasným Světlem ve tmách této země,
pramenem, z něhož požehnání prýští,
je v Jeho Slově lidská budoucnost,
z níž narodí se pokolení příští.

Syn Člověka z prazdroje všeho bytí,
květ Boží vůle, věčný zákon žití,
v Něm splněno jest dávné zaslíbení,
jež v kříži Pravdy na cestu nám svítí.

On, Utěšitel, Kníže Pokoje,
jenž pohár Slova lidem píti dal,
by znovuzrodili se na duchu
a došli spásy skrze Svatý Grál.

Ach, Pane, ve výšinách Prasvětla
zástupy věčných pokorně se modlí,
kéž naše vděčnost aspoň na chvíli
před Tebou, Pane, plna úcty prodlí.

Kéž říci smíme, Pane, za všechno,
čím obdařil nás Tvého Slova pramen,
vem vroucí dík, kéž požehnání Slova
je s námi dnes – až do věčnosti – amen.“

27. 2. 1980

Vyznání ke dni Svaté Holubice

Kdybych křídla měla, letěla bych v dálku,
vzlétla k branám Světla, kde je věčný chrám,
poklekla bych tiše před oltářem Božím
a pokorně řekla – buď požehnán Pán.

V Jeho věčné síle všechno živé dýchá,
jako ptáci rosu pijem Slovo Svaté,
naše lidská touha k nebesům se vzpíná,
kde do nížin země září hvězdy zlaté.

Slova jsou tak málo, a přece bych chtěla,
abych zpívat směla čistou píseň díků,
nelze mi už jinak, nežli celým srdcem
jít po cestě lásky, k Bohu, Slitovníku.

Ze studánky Světla prýští voda živá,
bohatý proud krásy, radosti a štěstí,
jen ten dojde cíle, kdo s bezelstným srdcem
svůj pozemský osud zná pokorně nésti.

Lidské cesty vedou kamením a prachem,
ale v hloubce zahrad svítí krása květů,
nenechme se zlákat pomíjivou slávou,
pronikejme duchem do jasnějších světů.

Nesmí zůstat státi, kdo chce v Pravdě žiti,
nesmí znehybněti, kdo poznal dar Slova,
i když někdy bolest přitiskne nás k zemi,
poděkujme za ni a povstaňme znova.

Všechno na tom světě patří Hospodinu,
do marnosti roste, kdo jen statky množí,
všichni zrozeni jsme do kolébky země,
všichni dělníci jsme na vinici Boží.

Na to pamatujme a pracujme k tomu,
aby náš duch roztál pouta ocelová,
až najdeme cestu jeden ke druhému,
ze semínka lásky vzkvete říše nová.

Kdybych křídla měla, jako ptáci mají,
letěla bych šťastně až tam k modru nebe,
sepnula bych dlaně, tiše poprosila,
Pane, kéž bych činem směla chválit Tebe.

Kéž bych zpívat směla písně srdce svého,
prosté lidské písně, jež mi v duši znějí,
kéž by doletěly ke vzdáleným hvězdám,
které za večera na nebi se chvějí.

Kéž bych jenom znala lidským duším říci,
že na světě širém nejkratší je tužbou,
za dar žití svého Otci nebeskému
odměnit se čistě nejvěrnější službou.

Kdybych křídla měla, jak andělé mají,
svět bych obletěla, prach všednosti smyla,
ve všech lidských srdcích zvěst o svatém Grálu
jako věčnou lampu tiše rozsvítila.

Letěla bych světem, jako vítr letí,
řekla bych všem lidem – chvalte tento čas,
kruh se uzavírá, spravedlnost Boží
v živém Slově Syna přišla mezi nás.

Kdybych, Pane, světlo jako slunce měla,
rozžala bych v srdcích čisté lásky plamen,
modlitbu jak růži nechala bych kvésti
pro Tvou věčnou slávu – pro Tvé Jméno – amen.

4. 4. 1980

Cesta k Bohu

Ach Pane, jen tak rodným krajem jít,
dívat se do dálky až k zalesněným horám,
objímat pole, louky, řeky, celý svět,
tušiti všechnu krásu vesmíru
těch dálek, které nelze přehlédnouti,
a celou duší pátrat v tajemnu,
nacházet život, nacházet sám sebe,
neb já to jsem, kdo k hvězdám dolétá,
kdo dotýká se lemu jejich šatů,
stříbrných, zlatých, plných zvláštní záře,
ach řekni, Pane, proč nám planou tváře,
proč zahoří nám duše plamenem,
když na zaváté časy vzpomenem,
na chvíle, Pane, plné poezie,
kdy člověk ještě v Boží vůli žije,
kdy neptá se, kdy bezmezně Ti věří,
Tvým svatým rukám bez obav se svěří,
kdy, Pane, ví, že Ty jsi jeho chlebem,
ach řekni, Pane, jaký život vedem
my, potměšilci, které dusí pýcha,
pro které nic už není chvíle ticha,
ni hvězda jasná, která v svaté noci
nejčistší Lásce spěla ku pomoci
a potom, Pane, nad Betlémem stála,
ach Pane, léta dávné kouzlo svála,
už nestojíme tiše pod hvězdami,
jsme, Pane, stále víc a více sami,
to nejkrásnější nenávratně mizí,
jsme vzdáleni si, tolik, Pane, cizí,
kde jenom najít prostou lidskou tvář,
pohasla víra, potemněla zář,
však cítím, Pane, blízkost svítání,
tajemná síla proudí do dlaní,
mě zdá se, na dosah že Tvoje dlaň,
ach Pane, pomoz, od zlého nás chraň,
lze všechno získat, všechno rázem ztratit,
jak málo, Pane, můžem Ti však vrátit,
my stavěli jsme na hliněných nohou,
však hmotné statky nic nám nepomohou,
před věčným Otcem budem státi nazí,
ach Pane, tolik smutku, špíny, sazí,
bloudíme světem jako nevidomí,
nadarmo vítr ladí svoje struny,
nadarmo v lukách kvete Boží kvítí
a vlídné slunko do oken nám svítí,

jsme, Pane, na světě jak na pouti
a přec nás nikdy v srdci nermoutí,
že jdeme hluše kolem vzácné krásy,
že krajem znějí zvonů jasné hlasy,
zpívají, Pane, Tobě ku chvále,
my ale dávno máme namále,
co platný všechny naše poklady,
když leží ladem pole, zahrady,
na roli ducha málo zbylo květů,
nastane, Pane, konec našich světů,
kolem nás číše nedopitých vín,
padneme těžce tíhou vlastních vin,
však tomu, Pane, blizoučko čas míru,
kdo našel lásku, pokoru i víru,
kdo zmrzlé ruce bližním zadýchá,
slitovným zrakem hledí do ticha,
kdo životem jde jako Boží dítě
a pozná srdcem věci jiným skryté,
kdo, Pane, ač jde tokem prašných cest,
celou svou duší pije záři hvězd,
kdo na zemi smutnou přinesl si nebe,
nesoudí jiné, neznajíc sám sebe,
ach Pane, rodným krajem tiše jít,
jaká v tom krása, jaký něžný klid,
ač po cestě jdu plné prašných stop,
po zemi, která život je i hrob,
přec cítím dávné proudy věčných sil
a věřím – Bůh je začátek i cíl.

7. 9. 1980

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, tak řečeno jest člověku,
nebudeš mít jiných bohů, tak jest a bylo od věků.

Ta prostá slova nesou zákon, jenž nade všechno dražší jest,
toť poklad věčných zaslíbení zářící v prachu lidských cest.

Cti Boha svého každým slovem a Jeho vůli proměň v čin,
jsi sémě lásky Hospodina, rozseté v země plodný klín.

Máš zráti k Boží cti a chvále a nésti Pravdy znamení
a být poutníku žíznivému jak země čisté prameny.

Buď prostý, pokorný a vlídný a vzývej vroucně Pána svého,
kdo na duchu se znovuzrodil, ten nemusí se báti zlého.

Kdo poznal svaté Slovo Syna, je bohatší, než mnohý král,
ten našel pramen živé vody proudící skrze Svatý Grál.

Pamatuj, Slovem Abd-ru-shina Bůh děti země věčným chlebem hostí,
by zrodilo se z lůna všelásky království lidské budoucnosti.

14. 11. 1980

Já věřím, Pane

Já věřím, Pane, víra jako píseň zná v lidském srdci sladkým tónem zníti,
ze zahrad Světla znamená Tvé Lásky nám v kříži Pravdy do hlubiny svítí.

Ach Pane, jak bych mohla zapomenout, když večer hledím k jasné záři hvězd,
že Ježíš Kristus je Synem Tvé Lásky a Imanuel Světlem věčných cest.

Prosím Tě, Pane, vyslyš moje slova, dej vyvstat novému království míru,
ať dobro vzejde v brázdě života a vzkřísí v lidech odumřelou víru.

Až skloníme se před zákony Tvými a Pravdu budem ve své duši střežit,
pak z knihy času vstane nový věk, v němž zase budem milovat a věřit.

Jsi, Pane, Světlo mého života, jsi živé vody tryskající pramen,
modlím se: „Otče, Jenž jsi na nebesích, posvět se Tvoje Svaté Jméno – amen.“

14. 11. 1980

Vánoční píseň

Jen tiše světem jít, nehledat moc ni slávu,
před soudcem Nejvyšším pokorně sklonit hlavu
a na všech cestách svých ctít vůli Otce svého,
milovat bližního a ostříhat se zlého.

Jasně Dítě z vůle Otce zrodilo se v země klín,
Sláva Bohu na nebesích, oslaven buď Boží Syn.

Tak jako jarní květ pro radost čistě kvěsti
a lidský osud svůj poslušně umět nésti,
být v bouři života účasten proměn času,
ze zdroje Prasvětla čerpati věčnou krásu.

Jasně Dítě z vůle Otce zrodilo se v země klín,
Sláva Bohu na nebesích, oslaven buď Boží Syn.

Až jednou dojdeme ke konci lidských cest,
pak v slzách pokleknem před Pánem světů všech
a v Jeho milosti smíří se naše vina,
v lásce se rozsvítí přejasná Hvězda Syna.

Jasně Dítě z vůle Otce zrodilo se v země klín,
Sláva Bohu na nebesích, oslaven buď Boží Syn.

28. 12. 1980

Být jako kapka rosy na květině

Být jako kapka rosy na květině, když zatřpytí se za bílého rána,
nést s čistou duší lidský osud svůj a poslušen být pravěčného Pána.

Znát věčný zákon, vůli Boží ctít a umět v modlitbě se otevírat,
všem tvorům země mírnit utrpení a slzy bližních světlem víry stírat.

Být jako strom, jenž ke slunci se vzpíná a stále výše svoji touhu nést,
být v každé době Božím služebníkem a nedbat protivenství hmotných cest.

V uzlíčku srdce nést Poselství Syna a uměti mu vpravdě naslouchati
a všem, kdož neznajíce – hledají, z pokladu srdce umět lásku dáti.

A dobro síti do brázd matky země, by vzešla nová lidská budoucnost,
nechat svou duši vzkvétat do naděje a na zemi být Bohu milý host.

Nenechat srdce zbloudit na rozcestí a celou duší vzývat Hospodina,
pod rodným krovem tiše pokleknout, duchovním zrakem spatřit Hvězdu Syna.

A vědět – všechno navrací se k Bohu, tajemství žití otvírá Král Králů,
v zrcadle času zříme světlý cíl v živoucím kříži přesvatého Grálu.

20. 1. 1981

Prameny Světla

K pramenům Světla duše přistupuje
a pije krásu tryskající z hloubi,
v prastaré báji o zrození Syna
se věčná Láska s tichým smutkem snoubí.

Z vesmírných plání zaznívají tóny,
v nichž zachvívá se tajemství všech věků,
Poselství Boží zpívá o naději,
k níž duše sklánějí se plny vděku.

Duch Pravdy svítí do temnoty světa,
Hospodin žehná Králi Parsifalu,
dozrává nová lidská budoucnost
v zářícím kříži přesvatého Grálu.

Duha se klene na obraze času
jak jasný lesk vzácného drahokamu,
na stupních víry lidé poklekají,
vzhlížejíc v touze k posvátnému chrámu.

K ostrovu růží Maria se sklání
a květy dechem lásky ovíjí,
Irmingard v úctyplné radosti
na srdci chrání Čistou Lilii.

Jak jemný závoj do dálky se vine
budoucích věků krásy plná cesta
a věční rozsvěcují světla hvězd
ve zlatých branách nebeského města.

Labutí panny z lilií a růží
splétají věrně věčné sudby kruh,
je dokonáno – dnes až na věky
buď pochváleno svaté Jméno Bůh.

29. 1. 1981

Pravda

Pravda je jak čistá řeka, která v Světle pramení,
pravda nese ve svém středu věčné Boží znamení.

Pravda všechny svoje děti v prosté roucho obléká,
pravda, to je zaslíbení skrze Syna Člověka.

Pravda je zářící hvězda, která jasným ohněm plane,
pravda je v zahradě světa živým květem Lásky Páně.

Pravda byla, jest a bude oltář srdce vznešeného,
kdo se v pravdě znovuzrodil, nemusí se báti zlého.

Pravda je láska i víra, maják lidské budoucnosti,
pravda je symbolem krásy, pravzor nejvzácnějších ctností.

Pravda je vysoká hora, která k nebesům se vzpíná,
pravda, to je píseň srdce, znící k chvále Hospodina.

Věčný Pane, poklekáme, plni štěstí, plni díků,
modlitba jak touha věčná stoupá k Bohu Slitovníku.

Dokonáno – z vůle Otce, z Lásky narodil se Král,
z výšin přesvatého Grálu věk míru žehná Parsifal.

27. 9. 1981

Modlitba

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
dej lidské duši tónem pravdy znít,
kéž v zákoně Tvé věčné všelásky
se v lidském srdci znovuzrodí cit.

Posvěť se Jméno Tvé, ó Pane,
přijď království Tvé skrze živou víru,
buď vůle Tvoje hvězdou naděje,
z níž pro budoucí vstane říše míru.

A jako v nebi, tak i na zemi,
ke trůnu Tvému zvedáme své dlaně
a v úctyplné, tiché zbožnosti
chléb života berem ze stolu Páně.

Odpusť nám naše viny, Hospodine,
jak sami odpouštíme bližním svým,
kéž v díku přijmem živý květ Tvé lásky,
jež do tmy země přines Boží Syn.

Syn Člověka v pravdě svatého Slova
otevřel duši bránu osvětlení,
buď pochváleno svaté Jméno Tvé
a neuveď nás v pokušení.

Tvé jest království i všechna moc
a Tvoje sláva dnes až do věčnosti,
když otvíráme světlé Poselství,
čerpáme z pramene Tvé všemoudrosti.

Z tajemné síly přesvatého Grálu
k lidskému srdci proudí věčný pramen,
zbavení zlého, tiše poklekáme.
Otče náš, jenž jsi na nebesích – Amen.

4. 10. 1981

Dle skutků jejich

Dle skutků jejich poznáte je, ne podle planých řečí,
ne každý Bohu služebníkem, kdo v chrámu Páně klečí.
Řeč je jak dým, jenž chvíli prodlí a pak se náhle ztratí,
však míň než mince hmotné země před věčným Otcem platí.

Na slova nedbej, slova někdy, ač sametem tě hladí,
jen po povrchu sklouzávají a v zápětí tě zradí.
Jen skutky svými stavíme si most ku nebeské říši,
jen ten, kdo činem Boha chválí, zná krásu hvězdných výšin.

Ty nehledej na této zemi výhody – pocty – slávu,
však před vznešeným Hospodinem skloň v pokoře svou hlavu.
Jen On ti dává, co ti třeba, jen v Něm je tvoje síla,
jen ve stvoření svého Boha zříš dokonalost díla.

Slova jsou jen podzimní listí, jež v bouři žití víří,
však nesobecké činy lásky dar požehnání šíří.
Kde mnoho slov, tam málo pravdy a málo, málo skutků,
pod nekonečným proudem řeči je skryto sémě smutku.

Toužíme najít říši míru, chceme přejít propast času,
však pod kamenem vlastní pýchy drtíme všechnu krásu.
Dle skutků jejich poznáte je, tak bylo, jest a bude,
až Hvězda Syna přiblíží se, co ze tvých slov pak zbude?

Na chudém loži narodil se Král pokolení všeho,
by v lásce Otce pravěčného nás zbavil všeho zlého.
On učil lid milovat Pravdu a hledat Světlo víry,
v Něm věčné proudy Boží vůle se v řeku dobra slily.

Jsou lidská slova jenom vánek, jenž hmotným světem běží,
však balzám hojící tvé rány v tvém vlastním srdci leží.
Tisíce lidí světem bloudí a neznají, proč žijí,
málokdo slyší ve své duši pravěčnou melodii.

A ona zní do ticha noci jak dávná píseň čistá,
pod zjasnělým obrazem nebes zříš tvář Ježíše Krista.
Kdo pečeť lásky věrně nese, nedbajíc křiku davů,
ten přes duhový most své víry uvidí Boží slávu.

On ví – Pán seslal Syna a Hvězda svítila Mu
a láska rozrostla se v světě jak plod vzácného stromu.
On zná, že všechno od věčnosti jen z Boží vůle dýchá,

že nad halasným křikem lidí je živoucí svět ticha.

A proto máme svoji cestu věnčiti málo slovy,
vždyť víc než všechna slova světa ti čistá láska poví.
Víc nežli všechny lidské věty je mír hvězdného nebe,
v něm zachvívá se svatý zákon, v němž nacházíš sám sebe.

Až v lidech rozhoří se tiše očistných ohňů plamen,
dle skutků jejich poznáte je – buď Bohu sláva – Amen.

20. 11. 1981

Slovo

Slovo je věčný pohár plničký Boží síly,
by lidé otevření z něj světlou Pravdu pili.
A do daleka svítí ten stříbrojasný proud,
jenž jako matka dítě zná duši obejmout.
V němž za měsíčné noci se hvězdy mihotají,
paprsky slunce z rána z něj zlatý závoj tkají.
A ten, kdo na své cestě tok marných řečí ztlumí,
přejde most zaslíbení a Slovu porozumí.
Je Slovo vlídný rádce, jenž k poznání tě vede,
na věčném stavu žití z tvých skutků osud přede.
A jako v řekách světa svá těla omýváme,
tak zbělíme svá roucha, když pýše výhost dáme.
Až na vzkříšené pláni zrno naděje vzroste,
pak k bližnímu se skloníš a tvoje lidské dlaně
jej v úctyplné něze povedou k Světlou Páně.
A modlitba jak růže na srdci rozkveté,
poneseš živou pečeť Božího dítěte.
Slovo je jasná duha pnoucí se k Boží bráně,
vnímáme jeho krásu a tiše poklekáme.
A prosíme Tě – Pane – pro lásku Syna Tvého,
přijď království Tvé svaté a zbav nás – Pane – zlého.

17. 1. 1982

A kdo jsi bez viny...

A kdo jsi bez viny, hod' po něm první kámen,
to často člověk slýchá během svého žití
a když se zamyslí, tu jeho domýšlivost
se jako hračka z karet náhle zřítí.

A musí přiznat – kde je mezi námi
ten, který nikdy nezpůsobil zlého,
kdo slovem, skutkem nebo myšlenkou
bolestně nezranil bližního svého.

Ni jeden jediný na světě širém
čist není tak, jak přikazuje Bůh,
a každý máme vůči věčné Pravdě
svůj skrytý, ale nesplacený dluh.

Je zákon bez výjimky pro každého
a nelze obejít jej jako v cestě kámen,
až jednou odložíme hmotný šat,
před věčným soudcem v své nahotě stanem.

Vše zůstane zpět, peníze i statky,
pozemské pocty, tituly a sláva,
král jako žebrák, tam na druhém břehu
před Bohem Otcem stejná mají práva.

Nic nezbyde, co na tu cestu dlouhou
bys mohl sobě ze světa si vzít,
jen skutky budou твоjím průvodcem
a společníkem prostý lidský cit.

Tam všechno, čím jsi v myšlenkách či slovech
bolestně zasahoval lidské děti,
se v nebetyčné hory promění,
pod nimiž těžce budeš pak trpěti.

A proto ustaň, ani myšlenkou
ty nedotkni se nikdy bratra svého,
pak skutkem učiníš, co praví přikázání,
a svoji duši uvaruješ zlého.

Pamatuj - až se kamení zlých činů
promění v květy radosti a míru,
až z hloubi srdce budem lásku ctít
a v duši rozsvítíme čistou víru,

až milovati budem bližního
a z jeho cesty zvednem ostrý kámen,
pak můžem říci – Otče na nebesích,
posvěť se Tvoje svaté Jméno – Amen.

22. 2. 1985

Jas Božího Slova

Ač temno, temno všude kolem nás,
ve Slově Božím nejvzácnější jas,
Hospodin všechny svoje lidské děti
nejvyšší Pravdě učí rozuměti,
On vede nás stezkami vůle svojí
a rány světa Jeho Láska zhojí.

A proto navždy od zlého se chraň,
pamatuj, láska vznešený je chrám
a jako z jara květy zdobí keř,
ty květy ducha ve svém srdci střež,
vždyť všeho v světě jenom nakrátko
a sláva světa – marné pozlátko.

V přetiché chvíli lidských rozjímání
se anděl míru ke tvé duši sklání
a v otevřenou srdce studánku
nalévá živé vody ze džbánu,
z nebeských plání září stříbro hvězd
v bolestné stopy tvých dalekých cest.

Jen zamysli se, což je málo toho,
z Otcových dlaní bereme tak mnoho,
jak z prsou matky živné mléko prýští,
tak bude všechno pokolení příští
z pramene Světla čerpat svoji sílu,
svou naději a svého srdce víru.

Věř, nade všechno Boží Slovo jest,
z přečistých zdrojů nejkrásnější zvěst
a kdyby slunce zakryl temný stín,
přec zahynout nám nedá Hospodin,
zář Jeho Lásky srdcem protéká
ve Svatém Slově Syna Člověka.

Všechno je zákon, věčný, neměnný,
věř, není smrti, jsou jen proměny,
šat potřísněný prachem všedních cest
nevezmeš sebou k prahu jasných hvězd,
však skutky tvého dočasného bytí
jsou pláštěm, v kterém souzeno ti žiti.

Až zbělí roucho tvé jak padlý sníh,
cizí ti bude zlo a každý hřích,
až láska bude na věky tvůj host,

od srdce k srdci skleneš zlatý most
a v jasném světle neochvějné víry
nalezneš pramen věčné Boží síly.

To nejkrásnější nehledej v tom světě,
však v Pravdě Slova tvá budoucnost kvete,
až zúrodníme lidských srdcí klín,
pak v slávě své vznešený Hospodin
požehná říši míru Krále Králů
pod jasným křížem přesvatého Grálu.

22. 2. 1985

Láska Boží

Přes bolest, žal i utrpení,
přes toho světa protivenství mnohá
jsi na všech cestách života
v ochraně Lásky svého Boha.

V koberci lidských osudů
zlatá nit lásky tiše svítí,
ten dojde k branám věčnosti,
kdo srdce své zná otevřít.

Láska je lidskou nadějí,
je chlebem tvým i vodou živou,
jen skrze Světlo pravé lásky
jsi spojen s čistou Boží silou.

Až naplní se tvoje žití,
pak jako hvězda v temnotách
tvá duše plná čisté lásky
překročí tiše hvězdný práh.

Láska je věčná píseň nebes,
květ Boží na pozemské pláni,
láska je maják tonoucího,
jenž v bouři světa k nám se sklání.

Láska je všechna krása světa,
Jež vzkvetla Boží na vinici,
láska je živé zrnko Pravdy,
jež v srdci lidí tiše klíčí.

Láska je nejcennějším darem,
jejž z rukou Páně smíme vzít,
láska je pohár živé vody,
z něhož nám dovoleno pít.

V pokoře klekám – věčný Pane,
pro čisté lásky svatý plamen
buď požehnáno Tvoje Jméno,
buď vůle Tvá až do věčnosti – Amen.

26. 8. 1987

Pokora

Buď pokorný, nezapomeň, pokora, že velká ctnost,
a jako ty, tak i tvůj bližní na zemi je pouze host.

Pamatuj, jen skutky lásky ukazují cestu k cíli,
šťastni jsou, kdo celou duší zákon Světla pochopili.

Z pokory a čisté lásky vzejde spása všemu světu,
pokora je kapkou rosy na živoucím Božím květu.

Bez pokory nejsi ničím, bloudíš, aniž o tom víš,
ale s duší otevřenou hlas naděje uslyšíš.

Ctnosti od Boha jsou dány, bychom přešli hmotný práh,
aby duše, jdoucí vzhůru, nezbloudila v temnotách.

Ctnost pokory nade všechno, víc, než mnohý člověk tuší,
kdo klenot pokory ztratil, harmonii světa ruší.

Tolik je nám lidem dáno, ale málo toho dbáme,
křehký stonek předsevzetí o naši slabost se láme.

Jenom v lidském srdci čistém květ pokory v pravdě vzkvétá,
duše Světlem prozářená k prahu nebes šťastně vzlétá.

Buď pokorný v hloubi duše, střež plamen věčného bytí,
pokora je v lůně země nejkrásnější Boží kvítí.

Nenech duši pod okovy, kterými nás hmota víže,
nemysli, že to nám cílem, čím nás poutá zemská tíže.

K nebi vzhlížej, k hvězdám jasným, tiše sepni svoje dlaně,
co svět nemůže ti dáti, bohatě dá Láska Páně.

Čím je duši Světlo Pravdy, tím je tělu chléb a voda,
pramen krásy nevysychá, pokud člověk věří v Boha.

Bohu děkuj každým slovem, Boha celým bytím chval,
budoucnost příštího času žehná kníže Parsifal.

6. 9. 1987

Žijte přítomnosti !

Je voláno k nám – žijte přítomnosti!

A nehlobejte, co kdy asi bylo,
jen ten, kdo ve stvoření pevně stojí,
pochopí čistě velké Boží dílo.

A nebádejte zbytečně, co bude
dnes, zítra, pozítří a v příštím roce,
tím všechna radost z přítomného dění
odplyne jako vlny na potoce.

Čerpejte z minulosti jenom tolik,
abyste pochopili zákon žití,
abyste příště – místo pláštěm smutku
zem ozdobili nejkrásnějším kvítím.

Budoucnost dá nám takové jen plody,
jaká vždy byla naše lidská setba,
smí očekávat radost, krásu, štěstí
ten, který vůle Boží nedbá?

Nesni, co bylo – neptej se, co bude,
celé stvoření jeden zákon řídí,
v duchovním smyslu, jako ve hmotnosti,
co člověk zaseje – to také sklídí!

Raduj se z dneška, vítej nové ráno,
vždyť všeho v světě jenom nakrátko
a naše pomyslná lidská velikost
je jenom světa klamné pozlátko.

Žij přítomnosti, té je duši třeba,
by v kruhu dění našla správný cíl,
kdo ocení čas přítomného dění,
ten poklad žití správně zúročil.

Nech slzy slzami a smutek smutkem,
prožívej plně svoje lidské bytí,
přítomná chvíle veliký je Dar,
nech její tóny ve své duši zníti

a pamatuj – na této zemi stínů
je každý z nás jenom dočasný host.
Raduj se z každé lidské hodiny
a děkuj Bohu za svou přítomnost!

20. 8. 1989

Pohled, co ti prospívá

Náš vývoj nemá hranice, jen dbejme, co nám dáno,
pak každé duši na zemi vzejde duchovní ráno.

Dávejme svému bližnímu z celého srdce svého,
pak dojdeme k prahu radosti a budeme prosti zlého.

Až zjasní duše člověka a bude vzhůru toužit,
pak teprve budeme v čistotě jen Bohu Otci sloužit.

Pak ve svém srdci najdeme lásku – naději – víru
a s každým tvorem na zemi budeme žít v míru.

Pamatujme – to nejvyšší je od věčnosti prosté,
staňme se této na zemi opravdu Boží hosté.

Budme dobří a stateční, již naplnil se čas,
jsme každý v poli života dozrávající klas.

Jdeme po cestách vývoje pro věčnou slávu Páně.
Otče náš, jenž jsi v nebesích, Tvá vůle ať se stane.

11. 2. 1990

Pláně nebes

Vy slunné kraje Všehomíra, zářící pláně plné jasu,
k vám duše lidská spěje žitím, nesena věčnou vlnou času.

Když hvězdy na večerním nebi zazáří jako drahokamy,
tu poznávám, že Láska Syna přebývá opět mezi námi.

A ač jsem pouhá kapka v moři, jež hledá Světlo v temnotách,
přec vím, láska je maják duše, jenž nedá zbloudit ve vlnách.

Zrajeme tiše pod oblohou jak na vinici zrnka vína,
zkrápění rosou požehnání z laskavých rukou Hospodina.

A jako v brázdách hmotné země ke sklizni zraje obilí,
tak duch v ochraně čisté lásky rozvírá křídla motýlí

a rozlétá se k Světlu Páně, v paprsku vůle Krále Králů,
napájen živou vodou Pravdy z prazdroje přesvatého Grálu.

11. 2. 1990

Vyznání

Miluji zlato slunečního zřídla,
barevná zrnka motýlího křídla,
obdivuji se bledé záři luny,
poslouchám šťastně větru znící struny,
dívám se nocí k hvězdám vzdáleným,
miluji déšť a stoupající dým,
sleduji hravé vlnky potoků,
jež měkce plynou břehům po boku,
ó živote, ty dar jsi nebes Pána,
já v objetí tvém nikdy nejsem sama,
stromy jsou vlídní přátelé mých kroků,
poutníci věrní mojich dnů i roků,
jsem sestrou všeho, co tu zní a dýchá,
přítelem bouří i věčného ticha,
naslouchám tiché písni zralých klasů,
do třpytných barev čas odvíjí krásu,
hlas lásky volá všechny děti světa,
k výšinám nebes hlas naděje vzlétá,
prameny života mě vždycky omámí,
ach Pane, Který sídlíš nad námi,
Ty, Který duším ukázal jsi věčný cíl,
žíznlivé Světlem víry napojil,
Ty, z Jehož vůle jdeme k cíli svému,
dej sílu nám už nepodlehnout zlému,
zazněly tóny od nebeských bran,
srdce je láska, duše bílý chrám,
do dálek znějí zvony vzkříšení,
ožívá láska širé na zemi,
Pane, ve věčné síle Tvého Slova,
pod vládou Syna vstane říše nová,
v modlitbě díků zvedáme své dlaně,
do dálek září jasné Světlo Páně,
květ víry v lidském srdci rozkvétá,
buď požehnán čas Syna Člověka.

23. 4. 1990

Bud'te jako děti

Bud'me jako děti, na to pamatujme,
že jsme této země nejvzácnější sémě.

Živý poklad ducha ke Světlu se vzpíná,
nastává čas míru Krále Abd-ru-shina.

Na království Jeho svítí slunce Boží,
pod praporem Pravdy setkají se mnozí.

Ruku v ruce půjdou na vysokou Horu,
Pán v lásce požehná vzkříšenému tvorů.

Znějí zvuky zvonů z předalekých plání,
duše probuzená před Bohem se sklání.

Bud'me jako děti, odhod'me svou pýchu,
nejkrásnější dary nacházíme v tichu.

Hlasné řeči světa harmonii ruší,
nejvzácnější poklad nosíš ve své duši.

Jdi cestami země jako dítě Boží,
pokora a láska dary ducha množí.

Uč se řeči Páně správně rozuměti.
Hlas života volá – bud'te jako děti!

14. 5. 1990

Bez názvu

Kdo životem jde jako cizinec
a jenom hmotnému se pyšně klaní,
kdo nehledí na city druhého
a bez lítosti dokáže ho zranit.

Kdo nedbá květů podél lidských cest
a neptá se, kde Dárce dlí všech krás,
kdo nade všechno cení rozum svůj
a nezúročil svěřený mu čas.

Kdo nejde tichou cestou pokory
a běží světem za pozlátkem slávy,
kdo lehá na poduškách marnosti,
věř – míň jest, nežli pouhé stéblo trávy.

Kdo ale v díku zvažuje dar žití,
přijímá radosti i utrpení mnohá,
kdo přes bolesti, prohry své i rány
nepřestal věřit v dokonalost Boha.

Kdo pochopil, že všichni jsme jen hosty
v nádherném stvoření Hospodina,
kdo přijal lásky věčné Poselství,
v němž Bůh promlouvá skrze svého Syna.

Kdo čerpá z živoucího pramene
a v jeho duši Světlo Pravdy plane,
kdo láskou jako struna tiše zní
a svými skutky vzývá Tebe – Pane.

Ten našel cestu k bráně života,
jíž Slovem Otce otvírá Král Králů
a celou duší spěje k výšinám,
k věčnému Světlu přesvatého Grálu.

3. 10. 1990

Ty, Pane!

Ty, Pane, Který Láska jsi,
jež neptá se a uzdraví,
Ty, Jehož skutky života
o Bohu Otci vypráví.

Ty, Který ve své milosti
jsi bédným prostřel země stůl
a jejich srdce plná ran
jsi dechem lásky ovinul.

Ty, Který klíčem poznání
otvíráš brány života.
Ty, v Jehož stopách od věků
květ Pravdy tiše rozkvétá.

Ty, Který duši člověka
jsi rozsvítil jak pochoděň
a jasným kruhem naděje
jsi obepnul celičkou zem.

Ty, Který celým bytím svým
Jsi vůli Boží naplnil,
Ty, Jenž jsi svoji vznešenost
do skutků lásky poukryl.

Ty, Jenž z pramene moudrosti
jsi lidskou duši napojil,
údolí smrti překlenul,
dal srdci nový směr a cíl.

Ty, Jenž jsi skálou přepevnou
ve světě lidské marnosti,
Ty, Pane, Který od věků
jsi zdrojem čisté radosti.

Ty, Který duši člověka
jsi zvedl ze dna úzkosti,
by nebloudila bez cíle
na osudovém rozcestí.

Buď pochváleno Jméno Tvé,
jež světlem je nám v nočních tmách,
v Pravdě všelásky Otcovy
překročme v míru hvězdný práh.

4. 10. 1990

Nechtěj

Nechtěj srdci poroučeti,
komu věřit, kudy jít,
rozum bývá špatný rádce,
pro výhody zradí cit.

Nechtěj duši vésti světem
za hmotnými poklady,
v duši žijí věčné květy
z nadpozemské zahrady.

Nechtěj, aby tvoje kroky
vedly světem bez cíle,
jenom duše otevřená
v pravdě život prožije.

Nechtěj vládnout nad svým citem,
cit obývá jiný svět,
člověk často nedovede
hlasu srdce rozumět.

Nechtěj jíti cestou pýchy,
hledej nebes hvězdný klín,
Světlo jasné Pravdy Boží
seslal lidem Hospodin.

Nechtěj, aby lákaly tě
věci, které pomíjí,
ruka času bez ustání
nit života odvíjí.

Nechtěj žíti na výsluní
skrze bolest jiného,
jenom cesta pravé lásky
ochrání tě od zlého.

Nechtěj, aby šíp nesváru
tvoji duši poranil,
dbej, abys ve víru světa
neztratil svůj věčný cíl.

Pamatuj – nad světem hmoty
pravé štěstí rozkvétá.
Brány ráje otevírá
Slovo Syna Člověka.
16. 10. 1990

Bytostné

Pamatuj – od věčnosti Bůh bezbytostný jest,
zákony Jeho vůle jsou mírou lidských cest.

Bytostné ve stvoření jest Jeho věčný plášť,
v něm máme v čisté lásce vytvořit mír a jas.

Jsme skryti v plášti Božím v celém svém životě
a máme jej zachovat v zářící čistotě.

Máme pravdivě jednat a chránit krásu slova,
aby v záchvěvech Světla povstala říše nová.

Jaké však divné brázdy ryjeme v prsou země,
jak nedobré a špatné zaséváme v ní sémě.

Závist a pýcha kvetou z dusného přítmí zloby,
v něm zříme bez záhalu zrcadlo dnešní doby.

Člověk pomalu klesá, bez studu – bez zábrany
a neslyší, že v dálce pohřební zvoní hrany.

Lidé, přestaňte chvíli podléhat světa shonu,
hledejte v čisté víře cestu k Božímu domu.

Zahodte svoji pýchu, přejděte řeku zmaru,
važte si nade všechno živoucích Božích darů.

Vždyť všechnu krásu světa nám dovoleno bráti
a každá sedba dobra se přebohatě vrátí.

Rozsvíťme ve své duši naději nové doby,
kde jenom čistá láska plášť Boží navždy zdobí.

Kéž vinice života je pro nás věčným chrámem.
Posvěť se Tvoje Jméno na věky věkův – Amen.

3. 11. 1990

Vánoční

Jsou vánoce a zvony znějí,
jde radost celým vesmírem,
Syn Boží narodil se z Lásky,
by vzešlo štěstí lidem všem.

Tóny se chvějí nad krajinou
a doznívají v závěji,
spěchají lidé k chrámu Páně,
v srdci víru a naději.

Syn nebes z vůle Otce svého
otevřel věčnou studánku,
naberte do dlaní dar žití,
probudte duši ze spánku.

Je na obzoru doba nová,
jsme Světlu Pravdy mnohem blíž,
v červáncích nesmrtelné Lásky
do dálek svítí věčný Kříž.

Dejme své duši křídla ptačí,
by doletěla k nebes bráně,
je na dosah Království míru
a blízko, blizoučko den Páně.

A zvony znějí, poklekáme,
už naplnil se lidský čas.
Ach, Pane, v této svaté chvíli
prosíme – neopouštěj nás.

19. 11. 1990

Vánoční

Jen okna domů, která do tmy svítí
a čistá krása vánočního stromu,
tu zdá se ti, že náhle stanul jsi
v zářící bráně do Božího domu.

Kol jenom sníh a vločky běloskvoucí
padají tiše na umrzlou zem,
dnes každý člověk v srdci otevřeném
je Láskou Krista navždy posvěcen.

Na tmavém nebi hvězd je na tisíce,
na zemi cesta bíle zasněžená,
vzpomínky dávné kouzlí v prostoru
pastýře spěchající do Betléma.

Maria něžně k Dítěti se sklání,
postýlku rovná z voňavého sena.
A léta jdou – pohasl Hvězdy třpyt
a trpí láska všemi opuštěná.

Však její odkaz věky překlenuj,
zas struna víry srdce rozezněla,
zas vládne láska širé na zemi
a k duši mluví kouzlo svatvečera.

Je ticho kolem, mlčí závěje,
jiskřící hvězdy přicházejí blíž,
na otevřené dlani Všehomíra
se rozklenul Pravdy věčný Kříž.

Tu chápu nejsvětější odkaz vánoc
a cítím, že je Láska opět s námi,
do duše padá světlo naděje
a z kostela zní zvonů hlas mi známý.

19. 11. 1990

Zející rána

Ranou otevřenou krev života prýští,
jí se oslabuje všechno naše příští.

Rozum srdce zajal do železných mříží,
zavaluje duše neprostupnou tíží.

Jako v bludném kruhu rozum zkoumá víru,
nelze lidem nalézt nebeského míru.

Čtené Slovo Syna, otázky se množí,
rozum chtěl by měřit všemohoucnost Boží.

Jaká malichernost, jaká zhoubná pýcha,
vždyť jen z Vůle Boží lidské srdce dýchá.

Jenom z vůle Páně jdeme cestami země,
jen v zákoně Lásky zraje Pravdy sémě.

Bůh je od věčnosti pramen žití všeho,
budme Jeho děti, důvěřujme v Něho.

Kdo jde cestou Světla, nezná propast zmaru,
v úctě využívá vzácných Božích darů.

Nelze šípem zloby zabíjeti lidi,
kdo zasévá vítr, vlastní zkázu sklídí.

Věřme – v světě celém nic nad Boha není,
bojujme pro víru mečem přesvědčení.

Na obloze času Hvězda Syna hoří,
budme jako skála, jako maják v moři.

Nekouskujme Slovo v malicherné pýše,
v chrámu svého srdce chovejme se tiše.

Nad stvořením Božím plášť nebes se klene,
dejme navždy výhost ráně otevřené.

Přes propasti smutku skleňme zlaté mosty,
jsme na zemi otců jen Božími hosty.

Všem, kdo ve tmě bloudí, podejme své dlaně,
silou přesvědčení dojdeme k trůnu Páně.

Jen klíč pravé lásky zavře temné brány,
jenom čistá víra zhojí naše rány.

Z pravěčného zdroje tryská žití pramen.
Posvěť se Jméno Tvé – až na věky – Amen.

12. 4. 1991

Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!

A tmí se nad krajinou, jde soumrak z tichých polí,
On sám tu na kříži a rány bolí, bolí.

Chvílemi z dálky zazní opilých davů řev,
na zemi potemnělou z ran tiše stéká krev.

Zří strašnou propast bídy, jak otvírá svůj klín,
bolesti mučí tělo, však nezlomen je Syn.

A přes nesmírný smutek té strašné hodiny
prosí – odpusť jim, Otče, nevědí, co tu činí.

Přešla staletí dlouhá, kříž rozpadnul se v prach
a do lidského srdce usedá náhle strach.

Ze zašlých stránek času jde k duším cosi blíž,
mnohý z nás nedopije svou pozvednutou číš.

Ach Pane, až se setmí, až naplní se míra,
až Světlo Pravdy sklene most k srdci všehomíra.

Až víra lidi spojí v zářící jasný kruh
a na vzkříšené pláni se znovuzrodí duch.

Až plamen osvětlení ozáří zemi stínů,
naděje, víra, láska sejme korunu z trnů.

Pak v lidském srdci vzklíčí dědictví Syna Tvého.
Ach, Pane na nebesích, ochraň nás – ochraň zlého.

15. 4. 1991

Zákon vyrovnání

Všechno, co potkává nás, to potkati nás musí,
všechno je k vyrovnání našich pochybení,
teprve tehdy, až splatíme své dluhy,
náš lidský osud v základě se změní.

Vždyť každé zrnko, které vsadili jsme,
vydati musí znásobené plody,
buď rozkvetou nám růže kolem cest,
neb sklízet budem bolesti a bědy.

Zákon se neptá, zda v něj věřit chceme,
zda učenec jsi, otrok nebo král,
však neúplatně zapisuje zrnka,
jež v sýpku života jsi odevzdal.

Ó zastavme se jenom na chvíličku
a zahleďme se do zrcadla času,
uzříme tolik vlastních pochybení,
tolik stop, které v prach šlapaly krásu.

Když stříbrojasné hvězdy v tiché noci
nám vyprávěly o nebeské slávě,
my často neslyšeli jejich hlas,
nedbali květů v orosené trávě.

Jen dále, dál a stále dál
a letmo, bez zájmu jsme přehlíželi dary,
jež kolem nás jak živé drahokamy
k potěše srdce tiše vyrůstaly.

Nedbali jsme, co žilo v lesním stínu,
co říkaly nám pestré barvy léta,
a kolikrát jsme lehce zaměnili
hlas svědomí za klamný obraz světa.

Co bolí nás, sami jsme způsobili,
vinou člověka láska osaměla
a lyra duše v nerovném zápase
pod tíhou smutku náhle oněměla.

Zas ale rozezní se její hlas
a víra s láskou půjdou vedle sebe,
zas na zem stínů navrátí se mír
a v lidskou duši jas hvězdného nebe.

Všechno, co potkává nás, je k našemu dobru,
život jak řeka srdcem protéká,
by poznali jsme vůli Hospodina
a spravedlnost Syna Člověka.

26. 7. 1991

Strážkyně plamene

A dal Bůh ženě něhu, půvab, krásu
a daroval jí jemné cítění,
by vedla k výšinám svatého Světla
budoucí pokolení na zemi.

Však žena nedbala na vzácnou milost
a kořila se jen své ješitnosti,
hluboko do propasti nezájmu
pohodila ty nejvzácnější skvosty.

Tím navázala těsné spojení
s temnotami a jejich zhoubnou prací
a v letu dní pak ani nepoznala,
jak živé ctnosti v daleku se ztrácí.

A místo, aby požehnání lásky
rozšiřovala, jak byl úkol její,
jen zkázu zůstavila ve stopách,
jen bolest duše prchlé po naději.

Svou důstojnost šlapala do prachu
a líbeznost své lidské bytosti
ověnčila bezcennou marnivostí,
bez stopy smutku nebo lítosti.

A proto volám, změň se, dokud čas,
jen v službě lásky skryta tvoje síla,
buď oporou těm, kdož tě potřebují,
dej duši možnost, aby promluvila.

Volám tě, volám, ženo této země,
odvrhni svoje nedůstojné břímě,
probud' svou dávnou touhu po kráse,
jež ve tvé lidské duši tiše dříme.

Vřad' radostně se do zákonů Božích,
buď tobě cizí ješitnost a pýcha,
nad klamným leskem bezobsažných slov
duchem věčnosti ožívá svět ticha.

Pamatuj, všechno v světě pomíjí,
jen láska nikdy, nikdy neumírá,
v uzlíčku srdce nesem vzácný dar,
v němž promlouvá k nám věčná Boží síla.

Kéž rozhoří se plamen čistoty
vysoko vzhůru k nebeskému klínu,
kéž pozná žena země úkol svůj
a v službě bližním smíří svoji vinu.

Dal Bůh ti, ženo, darů přebohatě,
dal poznat ti živé prameny Světla,
bys v pokoře do věnce stvoření
svou čistotu jak vzácnou růži vpletla.

Ted' jdi a z prachu světské marnosti
vyzvedni lásku pohozenou v blátě,
vrať v lidské srdce novou naději,
střez poznání nejvyšší vůle svaté.

Ženo, svou duši dej na miskou vah
a děkuj Bohu za dar svého jména,
buď jasným světlem nad propastí tmy,
buď vodou života – pamatuj – jsi **žena!**

7. 9. 1991

Sen

Jak živý obraz sen se přiblížil,
já na rozcestí zastavím své kroky
a jako v zrcadle vidím míjeti
lidského žití hodiny a roky.

Tu objeví se bytost chmurných rysů,
v dlaň moji položit chce lesklé trety
a vábí mě a láká jíti za ní,
kdes v dálce že objevím krasší světy.

A podává mi nádherný květ zlatý,
však jeho záře jako bez života
a cítím, krása neživého kovu
v osudu lidí mnohou bolest vlétá.

A zachvívám se v neblahé předtuše,
že někdo zlý překřížil moji cestu,
a volám: „Chci dbát přikázání Božích,
chci najít bránu k nebeskému městu.“

Jak slovo **Bůh** postava uslyšela,
tu zachvěla se jak ve větru strom
a temné ke mně doléhaly zvuky,
jako když v dálce zaburácí hrom.

Tu plná bázně otočím svou hlavu,
andělská bytost jako slunce plane
a cítím její nadpozemský jas,
jenž zachvívá se v čisté síle Páně.

A také ona podává mi květy,
však teple září jak bytosti živé
a zdá se mi, že k srdci přitékají
živoucí proudy lásky jasnozřivé.

Jsem rozhodnuta – k ní se přikláním
a nedbám cesty, kde se zlato třpytí,
mě jímá něžná bytost spanilá,
již v tuto chvíli určeno mi zřítí.

A světlá bytost přišla ke mně blíž
a vděčně vnímám její sladký hlas:
„Pamatuj,“ říká, „abys zúročila
jen propůjčený tvého žití čas.“

A jako řeky plynou k svému cíli,
ty jednou uzříš nevidané kraje
a plna díků tiše spočineš
u zlaté brány nebeského ráje.

Pak bude naplněna hodina,
kdy pochopíš, že smířena tvá vina
a celou duší budeš velebit
nezměrnou spravedlnost Hospodina.“

A slova dozněla, jsem náhle sama
a hvězdné světy přicházejí blíž,
je dokonáno – na večerním nebi
se rozeklenul Pravdy věčný kříž.

17. 10. 1991

Synové Světla

V čisté lásce nesl lidem
živou vodu věčných krás,
nepoznali Jeho slávu,
neslyšeli Jeho hlas.

Neobsáhli světlou Pravdu,
byl jim cizí Boží Syn,
bez rozpaků topili se
v strašné tůni vlastních vin.

Maják Světla marně zářil
v temno rozbouřených vod,
zvony zmaru zněly z hloubi
jako teskný doprovod.

Stále více narůstala
propast lidské marnosti,
za pozlátka vyměnili
poklad čisté radosti.

A když temno zahalilo
pláštěm pýchy zemský klín,
pod korunou z trnů zmírá
nejsvětější Boží Syn.

Hasne Hvězda zaslíbení,
na zem smutnou padl stín.
V hodině nejvyšší nouze
promluvil sám Hospodin.

Ještě jednou bude lidem
pomoženo od zlého,
naposledy smějí slyšet
Slovo Ducha Svatého.

V době soudu naplní se
zaslíbení odvěká,
nastane věk osvětlení
v Pravdě Syna Člověka.

Vodu života vám podá
ze studánky radosti,
světlem víry napojí vás,
chlebem ducha pohostí.

On je štítem spravedlivých,
jasným světlem národů,
mostem víry, jenž se klene
od obzoru k obzoru.

Hlas doznívá – nad stvořením
probouzí se nový den.
Pane – dej – ať do věčnosti
Láskou Tvou je posvěcen.

Kéž jsme poslušni Tvé vůle.
Buď požehnán Pán a Král.
K srdci věrných kane rosa
skrze věčný Svatý Grál.

prosinec 1991

Všemoc lásky

Co jenom zbytečných jsme prošli cest,
jak zmarnili jsme dar života svého,
jak povrchně jsme často přehlíželi,
co z našich skutků vyrůstalo zlého.

Až jednou spatříš svoji minulost,
jak pestře svítí na obraze světa,
pochopíš v tiché chvíli jasnozření,
že mnohé zlo jsi ve svůj život vplétal.

Koberec, který tkal jsi z vlastních skutků,
je často pln nedobrých, temných nití,
jen jako ostrov vprostřed oceánu
slaboučké nitky lásky jasně svítí.

Tu k nim se v tísní tiše přikláníš
a rád bys rozmnožil je v živý klas,
však s úlekem a bázni náhle poznáš,
že nevíš, zda ti zbývá k tomu čas.

A proto slyš, ty všechno, v čem jsi chybil,
pravdivě přiznej bez bázně a klamu
a z celé duše o to usiluj,
bys zhojil světa otevřenou ránu.

Co krve bližních vpila tato zem,
zdi pýchy zahalily záři Světla
a mnoho bolesti a beznaděje
v kolo osudu lidská vášeň vpletla.

Ty ale věz, láska je Boží Dar,
jediná krása z věků do věků
a jenom tehdy dojdem k svému cíli,
až člověk bude bratrem člověku.

Rozsévej lásku myšlenkou i skutkem,
zbav lidská srdce nedůstojných trýzní,
jdi cestou živých Božích zákonů
a celým srdcem miluj svoje bližní.

Je láska věčná, zlatonosná řeka,
zrníčka víry ve svých vlnách tají,
lodička plná dávných zaslíbení,
jež nese duši blíž k Božímu ráji.

Je nejjasnější světa drahokam,
jenž z dálek nebes lidem země svítí,
je silou, která nad propastí tmy
vyvede duši ze sevření smrti.

Čas je náš přítel, pokud pochopíme,
že máme spravedlivě bližním měřit,
že máme plnit Boží vůli svatou
a Světlo Pravdy ve své duši střežit.

Řečeno bylo – kdo jsi bez viny,
nuž, zvedni tedy klidně první kámen.
Jsme všichni vinni. Místo kamení
darujme bližním Světlo Lásky – **amen**.

28. 12. 1991

O lásce

Je dokonalá spravedlnost věčná,
jež provádí nás sítí hmotných cest,
zákony Boží měrou neúplatnou
nám odměřují odměnu i trest.

Vždyť jaká setba, taková i žeň,
až pochopíme prazákony žití,
teprve potom, plni blaženosti,
v paprsku Světla smíme Pravdu zříti.

Teprve potom půjdem cestou lásky,
jež dovede nás k nebes výšinám,
teprve potom ve svém srdci lidském
najdeme víry otevřený chrám.

A láska vejde v nebývalé slávě
a dozraje v nás do nádherných květů,
zázračný pramen všeho života
se rozleje do dalek širých světů.

Naděje, víra, čistý vnitřní hlas,
svobodná vůle, láska, vroucí cit,
tak vybavil nás věčný Hospodin,
by struna srdce nepřestala znít.

Však teprve dnes, když kolem nás se šere
a na dosah je náhle doba soudu,
teprve nyní v hlubině svých duší
hledáme světlo duchovního proudu.

A proto slyšme, cit je vzácné sémě,
jež zraje v srdci z věků do věků
a láska, jeho tichá společnice,
je nejkrásnějším darem člověku.

Bez lásky pohasla by záře slunce
a duše nezřela by hvězdný jas
a dětem země nesvornost a zloba
by uzavřela brány věčných krás.

Je láska od věčnosti silou sil,
jež v duši zažehuje svatý plamen.
Ničím je lidský život bez lásky.
Važme si lásky – až na věky – amen.

9. 1. 1992

Nebe i země pominou

Nenechte bližní umírat pod zbořenými domy,
osázejte zem dědičnou květinami a stromy.

A buďte bratry, sestrami každému světa tvorů
a zbraní tak se strachujte, jak zákeřného moru.

Zbraň srdce těžce poraní a nezná slitování,
kdo zabíjí, ten duši svou pod jeho satana sklání.

Rozsévát bolest po zemi, to není naším cílem,
vždyť celé velké stvoření je vzácným Božím dílem.

I my jsme jeho součástí, tak jako všechno v světě,
zvířata, ptactvo, rostliny, strom, který z jara kvete.

Potoky, řeky, štíty hor i nedohlednost moří,
ve všem k nám tiše hovoří věčné zákony Boží.

Jen zastav se a naslouchej, co písně lesů tají,
když struny větru v korunách na harfu noci hrají.

A všechny světa studánky, co matka zem jich nosí,
o tvé lidské pochopení tě beze slova prosí.

Chraň život ve všech podobách, ať třeba malý zdá se,
i nepatrná květina přispívá k světa kráse.

Čím bychom byli bez lásky, když navždy umřela by,
když bychom srdce zavřeli za neprostupné hradby?

Nebudme k žalu bližního necitelní a hluší,
dbejme, ať k Světlu přivedem každíčkou lidskou duši.

Pamatuj, ať je mnoho cest, jež různým směrem vedou,
jenom na cestě pokory je láska Boží s tebou.

Ničím je duši člověka neživá krása zlata,
však nade všechny poklady je Boží vůle svatá.

Zahodte zbraně – nenávist dejte na sedm zámků,
pak duši něžně pohladí písně jarního vánku.

Ty i já, všichni na zemi jsme jenom Boží hosté,
a nejvzácnější drahokam je lidské srdce prosté.

Nechte květiny vyrůstat a nešlapte je v hlínu,
v modlitbě duši povzneste k věčnému nebes klínu.

Bez citu srdce hladoví a marně cestu hledá,
bez lásky nikdo na světě ti chléb života nedá.

Buď laskavý a pamatuj, bez lásky život hyne.
Nebe i země pominou. Však láska – nepomine.

15. 1. 1992

Znamení kříže

Jak často lidská slova jsou zvuky plné klamu,
jak znají přehlédnouti bližního krutou ránu.
Kdybychom pohleděli na dnešní obraz světa,
spatřili bychom řeku, již proud slzí protéká.

Zastavme kroky zloby, kamení není třeba,
duši je třeba lásky, tak jako tělu chleba.
Neskryjem svoje viny pod pláštěm povrchnosti,
ničím je zlato země bez opravdové ctnosti.

Až přiblíží se chvíle, v níž přijde Boží soud,
kde potom budem hledat věčného Světla proud?
Jsme všichni bez rozdílu jen hosty této země,
já i ty zaseli jsme dobré i špatné sémě.

Hledejme proto svorně svou cestu vykoupení,
aby nám po zlé noci zasvitlo světlo denní.
Řekami žití svého na jedné plujem lodi,
jen sémě čisté lásky ovoce krásy rodí.

Naplňme pohár víry, sepněme svoje dlaně,
pracujme plni úcty na svaté roli Páně.
Až slunce pochopení odvane všechny stíny,
pak květ lidského citu usmíří naše viny.

A proto v sýpku žití vkládejme zrno díků,
važme si ve svém bytí každého okamžiku,
nikdo z nás lidí nezná příchodu té hodiny,
kdy v smrti pohlédneme v taj vesmírné hlubiny.

A proto budme provždy jen nositeli míru,
na obraz budoucnosti položme čistou víru.
Žijme ve vůli Boží, pak budem prosti tíže,
Pane, buď požehnáno věčné znamení kříže.

16. 2. 1992

Svaté Slovo

Buď, Pane, požehnaná hodina,
kdy poznali jsme Slovo Syna Tvého,
kdy našli jsme cestu, směr a cíl
a provždy můžeme zbavit se zlého.

Pravěčná síla Božích zákonů
rozžehla v duši nadpozemský jas
a poznali jsme – v poli života
vyrůstí máme v užitečný klas.

Když, Pane, v modlitbě se otvíráme,
k srdci se klání jasná láska Tvoje,
a ve vděčnosti smíme přijímat
milost poznání z nejvyššího zdroje.

Žijeme, Pane, ve Tvém stvoření,
v zázračném dění nesmrtelných krás,
a v pravdě Slova z věků do věků
k duši člověka promlouvá Tvůj hlas.

Naplňme věčným dechem všelásky
své lidské duše otevřenou číš.
Dozrály plody v sadě stvoření.
Svaté je Slovo, svatý Pravdy kříž.

16. 2. 1992

Bez názvu

Jako ti ptáci v dálku odlétají,
tak člověk touží k hvězdným výšinám,
srdce na zemi hledá světlo lásky
a duše hledá Pravdy věčný chrám.

A jako řeky do daleka běží,
tak v lidech zní otázka odvěká,
a ve smutku i v radosti se ptáme,
kam asi vedou cesty člověka?

Když ptáci unaví svá něžná křídla,
pak ke svým hnízdům zpět se navracejí,
a lidem na zemi hodiny času
trny i růže v osud zaplétají.

Na stavu žití tkáme svoje věno
a učíme se spravedlivě měřit,
až přejdem propast vlastních pochybení,
pak teprv budem milovat a věřit.

Ach, Pane, dej, ať klíčem slitování
otevřem lásky živé prameny,
ať naplní se slova zaslíbení:
„a jako v nebi, tak i na zemi.“

Kéž pochopíme krásu Boží vůle
i věčnou spravedlnost Krále Králů,
kéž skloníme se plni vděčnosti
před jasným křížem přesvatého Grálu.

Nad námi září věčná klenba nebes
jak otevřená náruč maminčina,
k lidskému srdci promlouvá sám Bůh
v živoucím Slově Krále Abd-ru-shina.

1. 3. 1992

Volání

Slyšme z Vůle Otcovy věčnou Pravdu Slova,
na úhoru hmotnosti vstane říše nová.

Něžné krajky červánků zlaté slunko čeří,
šťasten, kdo jde za Světlem, neptá se – a – věří!

Je nám dáno na cestu darů jako kvítí,
z pokladnice stvoření smíme všechno míti.

Ptačí písně, řeky proud, jas dětského smíchu,
nebetyčnou krásu hor skrytou v hvězdném tichu.

Kdo pochopil Boží řád, před Pánem se sklání,
Jeho svaté zákony ve své duši chrání.

Jdeme cestou poznání k nebeskému míru,
brány ráje otevřem skrze čistou víru.

Ty i já jsme na zemi jenom Boží hosté,
prostřený stůl života najde srdce prosté.

Sláva světa pomíjí jako v slunci stíny,
nejvzácnějším pokladem jsou nezištné činy.

Nezraňujme bližního skutkem ani slovem,
zúrodňujme citlivě neosetá pole.

Vždyť ani jediný z nás není prostý viny,
nesklidíme žitný klas, když budem sít trny.

Ten, kdo místo radosti, se zlobou se snoubí,
ponižujíc druhého, sám sebe tím soudí.

A kdo na kříž pomluvy svoje bližní přibil,
před tváří Hospodina přetěžce pochybil.

Ceny žití vedou nás v tu či onu stranu,
zalžeš lidem, nikdy však pravěčnému Pánu.

Mluvíš, slova nevážíš, sluníš se v své pýše,
zatím váhy osudu sklánějí se tiše.

A proto slyš, nezraňuj, buď jak světlo ranní,
dej bližnímu na cestu vlídné pousmání.

Kéž jsi jako květina ze zahrad i polí,
kéž dokážeš zahojit rány, které bolí.

Nermuť se, když stopy tvé prach hmotnosti tíží,
v modlitbě se otvírej Boží Pravdě ryzí.

I když všechno zklame tě, buď pevná tvá víra,
věčná Láska Otcova nikdy neumírá.

Denně děkuj, skutky tvé kéž jen dobro množí,
kéž jsi věrný služebník na vinici Boží.

21. 3. 1992

Spravedlnost a láska – jedno jsou

Do nížin země přišel Boží Syn,
by lidské duše zbavil hmotné tíže,
by našly přímou cestu k nebesům
a v srdci byly svému Bohu blíže.

Přinesl svaté Slovo Otcovo,
jež hovoří k nám řečí plnou jasu,
otevřel lidem bránu poznání
a rozžal Světlo nad propastí času.

A od té chvíle plni radosti,
v pokorném díku jdem za Slovem Syna,
jas Lásky Boží svítí v temnotách
a jeho krása nikdy nezhasíná.

Ach, Pane, všechna slova lidí země
se ztrácí jako mlha nad vodami,
však Slovo Syna věčně bude znít
a navěky už zůstane tu s námi.

Jsi, Pane spravedlnost odvěká,
jsi Láska, kterou nelze docenit,
jsi lidských srdcí maják v temnotách
a lidských duší nejpevnější štít.

Jsi zákon, který z věků do věků
nás přivádí blíž k nádhernému cíli,
když plni štěstí tiše přijímáme
živý pramen Tvé nejsvětější síly.

Když provždy nad stránkami Knihy Knih
se lidé Pravdě Slova otevrou,
neb od věčnosti spravedlnost Boží
a čistá Láska Jeho – jedno jsou!

23. 3. 1992

Láska a víra

Láska a víra jsou nám nadějí,
jedinou krásou, která srdci zbyla,
láska a víra jsou nám zákonem,
v němž prolíná se věčná Boží síla.

Co svět dá duši, která vzhůru touží,
jen smutnou trýzeň přehlubokých ran,
však jasnou cestou vůle Hospodina
nás ve svém Slově k Světlu vede Pán.

Do prachu země vtiskujem své stopy,
zář víry projasňuje každý stín,
a rosa lásky duši občerstvuje,
jak kapky deště země plodný klín.

Hledíme v jasné oči studánek,
v nichž v tiché noci září hvězdný třpyt,
v komůrce srdce modlíme se vroucně,
by struna lásky nepřestala znít.

Láska je pramen, který nevysychá,
lidského srdce nejvzácnější květ,
lásky a víry je člověku třeba,
by v jejich jasu obrodil se svět.

V zákoně lásky z věků do věků
hovoří k duši Hospodinův hlas,
jen ze semínka opravdové víry
vyroste jednou užitečný klas.

Ach, Pane, skláníme se před Tebou,
pozlátko světa srdce neoklame,
Tvé Slovo je náš nejpevnější štít.
Buď pochváleno Jméno Boží – amen.

2. 3. 1992

30. květen 1992

Den mezi dny, den plný zaslíbení,
kdy čistá srdce v díku poklekají,
den ověnčený nevýslovným jaseň,
jenž vede duši k nebeskému ráji.

Zelenou trávu vánek měkce hladí,
květy se chvějí jako tiché tóny,
kdo otevře se Boží Pravdě svaté,
uslyší v srdci znít vesmírné zvony.

Ach, Pane, nelze pověděti slovy,
co v duši o Tvé vznešenosti zpívá,
že v srdci jako vzácný drahokam
září Tvá čistá láska jasnozřivá.

Čím bychom byli bez Tvé lásky, Pane,
jen zrnko písku v nehostinné pláni,
jen suchý stvol, jejž vítr marnosti
náporem lhostejnosti k zemi sklání.

Den mezi dny, den Svaté Holubice,
v záplavě Světla září věčný chrám,
nádherné proudy vody života
sám Hospodin na věky požehnal.

Až večer slunce k západu se skloní
a jasné hvězdy rozzáří se tiše,
až vlny lásky řeku života
napojí krásou z nadoblačné říše.

Pak, Pane, všechna pokolení země
přivinou k srdci Slovo Tvého Syna,
nastane vytoužený zlatý věk,
říše milosti **Krále Abd-ru-shina.**

Věř

Sobectví, klam a zloba
neměj v tvém srdci místa,
kéž ve tvé duši sídlí
jen věrná láska čistá.

Tak prostě jako dítě
ty vzhlížej k Hospodinu,
rozjasni Světlem Pravdy
přesmutnou zemi stínů.

Kéž nic tě neodvede
od přímé cesty pravé,
jen tam jsou zdravé plody,
kde jest i jádro zdravé.

Kéž zmizí hněv a závist,
tak jako v slunci stín,
pamatuj – má jest pomsta,
já v pravdě oplatím.

Bud' svatá vůle Boží
tvým cílem i tvou touhou,
vždyť život ve hmotnosti
je jenom chvílí pouhou.

Hospodin je tvůj asyl,
tvůj pokrm i tvá cesta,
jen pevná víra vede
k branám zlatého města.

Svým bližním štědře dávej,
jak tobě bylo dáno,
pak na planetě zemi
vzkřísí se nové ráno.

Kéž víra tvá jak skála
nad mořem světa stojí,
kéž nedá ti padnouti
a všechny rány zhojí.

Víra je balzám srdce,
jež každou bolest ztiší,
v hodinách lidské nouze
je Boží pomoc bližší.

Ty za noci i za dne
modli se skutky svými,
i nejkrásnější růže
vyrůstá z prosté hlíny.

Kdo opravdově věří,
ctí svatou vůli Boží,
ten na vinici Páně
zrnka radosti množí.

Jak potoky a řeky
do dálných moří ústí,
tak čistou lidskou duši
Bůh nikdy neopustí.

Věř, v každé lidské tísni
ti bude pomoheno.
Ach, Pane na nebesích,
posvěť se Tvoje Jméno.

Kéž v radosti i smutku
je Tvoje láska s námi.
Svět naklání se k soudu.
Pane, smiluj se nad námi.

14. 6. 1992

Zamyšlení

Přečistou láskou svou obejmout celý svět,
na křídlech naděje ke hvězdám doletět,
pochopit zákony a dle nich věrně žít,
pravůli Otcovu vždy nade všechno ctít,
svůj osud přijímat bez nářku, bez protestů,
stopami radosti značit svou lidskou cestu,
něhou a vlídností své bližní podarovat,
bloudícím poutníkům pomocné ruky podat,
dbát, by k bližnímu proniknul Pravdy hlas,
jen k dobru využít lidského bytí čas,
děkovat večeru, že přináší nám sen,
dbát, aby každý den byl láskou posvěcen,
čerpati posilu z Poselství Abd-ru-shina,
vědět, že pokora z nás bříme hříchu snímá,
radostně pohlédát k výšinám zlatých hvězd,
krásu jak květinu zasévat podél cest,
dát lidem na zemi své lidské duše jas,
by plamen poznání jim v srdci nepohas,
nést víry pochodeň jak rozsvícenou svíci,
v pokoře pracovat té Boží na vinici,
poznat, že slunce zář všem lidem země svítí,
pro radost člověka rozkvétá vonné kvítí,
že Bůh v své všelásce nám závoj poodkryl,
by ve tmě hmotnosti jsme našli světlý cíl,
ach, Pane, nelze už cit lásky v nitru skrýt,
nám struna radosti na věky bude znít,
k prameni života sklání se lidský duch,
šeptajíc v modlitbě vznešené jméno – Bůh.

21. 6. 1992

Život

Život je jako kytička prostá
zářící jasně na slunné stráni,
běžící vlny potoků z jara,
k nimž píseň vánku tiše se sklání.

Život je krása hlubokých lesů,
tajemné stíny prastarých stromů,
zaváté stopy dalekých cest
vedoucí k prahu rodného domu.

Život jsou měnivá oblaka bílá,
jež nesou v dálku svou křehkou něhu,
noci plničky zářících hvězd,
vysoké hory v záplavě sněhu.

Život je ukryt v nejprostším dění,
ve stéblu trávy i v kapce rosy,
v nádherném ránu, v němž k srdci znějí
z hrdélek drobných písničky kosí.

Život je maminka, jež dítě hladí,
pohádkou otvírá nezemskou krásu,
láska a víra, dobrota srdce,
světlo naděje v hlubině času.

Život je umět bližního chápat,
sklonit se k němu pln pochopení,
znějící zvony zvoucí do chrámu,
hvězdná obloha i světlo denní.

Život jsou studánky na řadrech země,
k nimž žíznivý se dychtivě sklání,
cestička vedoucí k poznání Pravdy,
útěšné teplo soucitných dlaní.

Život je tepot lidského srdce,
jež z věčných zdrojů čerpá svou sílu,
vinice Boží, v níž tiše zraje
budoucnost příštího království míru.

Život je darem nesmírné ceny,
prstenem krásy svět obepíná,
spojuje duše v zářící kruh
Poselstvím Pravdy Božího Syna.

Děkujme Bohu za dar života,
dejme naději v svém srdci místa,
pracujme v díku na roli ducha
ve Světle Lásky Ježíše Krista.

26. 6. 1992

Dobrodiní lásky

Važme si lásky, daru Hospodina,
jen láskou lidské srdce ožívá,
kde srdce k srdci tiše hovoří,
tam akord krásy v duši zaznívá.

Láska je čistá, stříbropěnná řeka,
vlnami blaha omývá tvé rány,
jen s láskou neztratíme věčný cíl
a Světlo Pravdy bude věčně s námi.

Láska je jasná perla tvého srdce,
cesta poznání, která vede vzhůru,
prastará píseň dávných pastýřů,
v níž znějí tóny andělského kůru.

Stmívá se, stmívá, třpytné oči hvězd
bez hlesu plují po vesmírné pláni
a lidská duše plna vděčnosti
před věčným Tvůrcem v důvěře se sklání.

Mějme se rádi, láska je ten klíč,
jenž stín soumraku v jasné světlo změní,
jen v záři nesobecké, čisté lásky
zazáří v duši Světlo vykoupení.

A hvězdy mlčí, krása beze slov
svou vznešeností lidskou duši jímá
a zdá se ti, že v jednom okamžiku
z nás navždy břímě zla a hříchu snímá.

Ach Pane, v lásce pravěčného Syna
zázrak života Tvůrce požehnal,
z lůna věčnosti tryská pramen žití
skrz neproměnný, věčný svatý Grál.

30. 7. 1992

Cesta k poznání

Přetiše stojíme pod září hvězd
a před námi tolik, tolik je cest.
Světlo je nad námi, Světlo je v nás,
nejlepší rádce nám, náš vnitřní hlas.

Láska nám rozkvétá nejkrásnějším květem,
vede nás k poznání na pouti světem.
A kdyby byli jsme chudí a malí,
k lásce se vrátíme, z blízka i z dáli.

Budem se navracet, jak děti vrací se
k maminčinu klínu.
Na prahu domova naberem do dlaní
úrodnou hlínu.

Uhnětem oddaně lidskému rodu
co je mu třeba,
lásku mu donesem, jak hladovému
krajíček chleba.

Pane náš, od věků ve světě dalekém
mnoho je cest,
jen cesta pokory může však člověka
k poznání vést.

Víra a naděje jak vzácné ovoce
na srdci zrají,
smutky i radosti na strunu života
přetiše hrají.

Hledíme v úžasu na třpytnou nádheru
hvězdného nebe,
cestami milostí nás Slovo Poselství
ke Světlu vede.

Věčný proud radosti jak růže stolistá
na srdci rozkvétá,
z pravůle Otcovy pozvedá Abd-ru-shin
Korunu života.

Ach Pane, Slovo Tvé je ve tmě hmotnosti
zářící plamen,
studánka poznání pro nás i budoucí.
Pán s námi – Amen.

15. 9. 1992

Úvaha

Kdo skutky svými k Světlu touží,
ten rovnováhu neporuší,
ten ví, že Slovo Abd-ru-shina
je pramen síly lidských duší.

Ničím jsou pronesená slova,
jež daleko však mají k činu,
bez skutků lásky nepochopíš
Poselství věčných Božích Synů.

Láska buď tvým nejvyšším cílem,
v ní všechna moudrost odvěká
je symbolem Ježíše Krista
a štítem Syna Člověka.

Kdo rozumem kouskuje víru,
ten o podstatě nemá zdání,
jen čisté srdce pootevře
nám bránu Božích přikázání.

Hlas naděje promlouvá v duši,
když modlíme se, Otče náš,
když pochopíme – dobré zrno
dává jen silný zdravý klas.

Co má se stát, to ať se stane,
nezastavíme řeky proud,
vlna za vlnou přibližuje
k břehům hmotnosti těžký soud.

Neceňme rozum nad svou duši,
stal by se nám jen přítěží.
Hledejme jen Království Boží,
pak cit a láska zvítězí.

17. 9. 1992

Milost Zpečetění

Skloň hlavu svou a z celé duše své
ty otvírej se přítomnému dění
a pamatuj, že z vůle Nejvyššího
přijímáš dar svatého Zpečetění.

Dnes do lidského srdce pokorného
silou Prasevřtla vstoupí hvězdný jas
a slíbíš skrze Slovo Abd-ru-shina,
že nepromarníš svého žití čas.

Že nikdy, ani na jedinou chvíli,
nesejdeš z cesty Božích přikázání,
že na zem, plnou osudových ran,
položíš balzám teplých lidských dlaní.

Je dokonáno, čas se naplnil,
k věčnému Otci vzhledni v tichém díky
a nezapomeň v šedi prašných cest
na radost prožitého okamžiku.

Ach Pane, v této posvěcené chvíli
se struny citu v blaženosti chvějí,
hlas zvonů k srdci tiše hovoří
a duše zpívá píseň o naději.

Chceš sloužit Světlu celým bytím svým?
Chceš zúročit, co do vínku ti dáno?
Pak vůle Boží buď ti zákonem
a z celé duše vyznej svoje – ano.

Až vejdeš v zlaté brány osvícení,
k oslavě Boží zazní píseň chval.
Pro nejsvětější Jméno Hospodina
Kříž Pravdy žehná Kníže Parsifal.

Říjen 1992

My a přítomnost

Nepřemýšlejme o tom, co již pominulo,
nebádejme, co nese příští čas.
Přítomnost žijme, tak k nám volá Pán,
v chaosu světa slyšme Jeho hlas.

Sklízíme trpké ovoce své setby
ve stopách všech svých pochybených cest.
Však nesme pokorně svůj lidský úděl,
pak v sadě světa začnou růže kvést.

Co bylo, bylo. Co má být, se stane,
ve Slově Syna hledejme svůj cíl.
Pán vede nás k prameni všeho žití,
šťasten, kdo sklonil se a uvěřil.

V čistotě víry skryta věčná síla,
v hlubině srdce láska přebývá.
Naslouchejme milostné struně citu,
jež v lidském nitru tiše zaznívá.

Svět ocitá se v uzavření kruhu,
každý z nás na zemi je pouze host.
Jen z činů dobra naší přítomnosti
zrodí se míruplná budoucnost.

Až pochopíme věčný symbol Kříže,
s pokorou v srdci sepneme své dlaně.
A skloníme se plni vděčnosti
před jasným Světlem čisté Lásky Páně.

Kdo v Pravdě žije – nalezne svůj cíl,
v zákoně Světla naplnil se čas.
Z nebeských výšin září Hvězda Syna,
Pravěčný Pane – neopouštěj nás.

16. 10. 1992

Náš úkol

My máme jeden úkol na zemi,
jež plnit máme ve svůj lidský čas,
projevit skutkem darovanou sílu,
jež skryta je v nitru každého z nás.

Ta síla je jak nejvzácnější klenot,
k věčným zahradám spojující páska,
má záři, která nikdy nepomíjí,
a jméno zcela prosté – čistá láska.

Je jako něžná píseň maminčina,
když ve štěstí se nad kolébkou sklání,
vede nás jasnou cestou poznání
a od zlého nás varuje a chrání.

Budme přáteli všeho živoucího,
jak od věků člověku předurčeno,
važme si pravěčného zákona,
pak vpravdě zúročíme svoje věno.

Jednejme vlídně s každým tvorem země,
chraňme zvířata, rostliny i stromy,
láska je přímá cesta ke Světlu,
jež pouta nenávisti navždy zlomí.

Jen naslouchejme tiché řeči země,
na které smíme z vůle Boží dlít,
a kloňme se k prameni života,
z něž člověku je dovoleno pít.

Všechno, co žije, vzhlíží k Hospodinu,
jen my zůstali státi opodál
a neslyšíme v hluku velkých měst
tiše znějící věčnou píseň chval.

Ztišme se trochu, vnímejme řeč Páně,
pak Slovo Syna bude provždy s námi,
pak uslyšíme zkazku pradávnou
o říši Světla v dálce nad hvězdami.

Bůh od věčnosti začátek i cíl
a láska Pravdy nejkrásnější chrám.
Odpouštějme svým bližním na zemi,
by jednou odpuštěno bylo také nám.

22. 10. 1992

Vinice Páně

Je tolik darů Boží na vinici,
květiny kvetou, řeky v dálku plynou,
hluboké lesy řečí beze slov
člověka vábí ve svou náruč stinnou.

Stůl stvoření nabízí tolik krásy,
tak bohatě je prostřen pro tebe,
v korunách stromů ptáci přelétají,
ve vlnách jezer zrcadlí se nebe.

Po modrém nebi bílé mraky plují,
zem vypráví nám starodávné zázky
a v každé z nich jak zářný drahokam
je skryta rosná krůpěj věčné lásky.

Pamatuj – všechna sláva toho světa
je ničím proti věčné Boží slávě,
nad klamný lesk neživých pokladů
je zázrak květů v orosené trávě.

Nad pyšnou marnost světa nevíry
je lidské duši rozvoněná stráž,
člověk, jenž v okamžiku úzkosti
dovede bližním podat vlídnou dlaň.

Nauč se rozuměti řeči Boží,
chval celým srdcem dokonalost Jeho,
ať cokoliv tě potká ve tvém žití,
ty poděkuj a důvěřuj se v Něho.

Až otevřeš své nitro Světlu Pravdy,
pak najdeš cestu svého vykoupení,
svou láskou budeš v tiché pokoře
mírniti všechno lidské utrpení.

Až přejdeš jednou řeku poznání,
přetiše staneš u bran jiných světů
a radost rozkvete ti na srdci
jak nejvzácnější, vonný kalich květu.

Teprve potom spatříš světlý cíl,
k němuž tě vede Slovo Abd-ru-shina,
a pochopíš, Bůh mluví k člověku
Poselstvím svého pravěčného Syna.

18. 1. 1993

Modlitba

Kéž by nám v duši nikdy nedozněly
přetiché tóny nadpozemských krás,
kéž zrnka ducha ve stvoření Božím
dozrají jednou v požehnaný klas.

Kéž jdeme cestou svého určení
za hlasem srdce, věčnou za nadějí,
kéž rozum neumlčí vnitřní hlas
a struny citu do daleka znějí.

Kéž vážíme si darů stvoření,
k zázrakužití lneme celou duší,
kéž myšlenkou, ni slovem nebo skutkem
nikdo z nás zákon Světla neporuší.

Kéž jsme jak voda lesních studánek,
k níž žíznivý se poutník naklání,
kéž jsme jak pohlazení matčino,
jak ptačí píseň v jarním svítání.

Kéž jsme jak stromy, které od věků
nás tiše zvou v svůj osvěživý stín,
kéž jdeme cestou věčné všelásky,
jíž ukázal nám čistý Boží Syn.

Kéž pochopíme – šťasten člověk ten,
kdo před svým Tvůrcem v úctě pokleká,
kdo poznal světlou cestu života
ve svatém Slově Syna Člověka.

Otče náš, ze Tvé nejsvětější vůle
srdcem protéká živé víry pramen.
V modlitbě poklekáme před Tebou.
Pane – přijď království Tvé svaté. Amen.

9. 2. 1993

Hledejte království Boží

Nenechme lásku vadnout jako květ,
nenechme v srdci uhasnouti cit,
teprve potom bude v světě mír,
teprve pak se naučíme žít.

Vážme si prazákonů Hospodina
a vůle Jeho budiž naší tužbou,
rozsviťme světlo neochvějně víry
svou poctivou a díkuplnou službou.

Je tolik bídy, tolik utrpení,
však málokdo dbá na svůj vnitřní hlas,
zapomínáme v běhu všedních hodin,
že prosili jsme – Otče, Otče náš!

My prosili jsme – ale kolem nás
smutek jak voda plynul stále dál
a v každé vlně někdo ruce lomil
a někdo v slzách přetiše se ptal.

Modlíme se – odpust' nám naše viny,
však odpouštíme sami bližním svým?
Kde slova naše nestanou se skutkem,
tam zaniknou jak odvanutý dým.

Bud'me jak děti, srdcem radostným
děkujme za vše, co nám Tvůrce svěřil,
šťasten, kdo našel cestu života,
kdo neptal se a miloval a věřil.

Až poznáme nezměrnou sílu lásky,
u bran vzkříšení tiše stanou mnozí.
Pak srdce k druhému se přikloní,
svět spasen bude skrz království Boží!

14. 3. 1993

Jarní

Už jaro štědře rozhodilo
závoje krásy po zemi.
Koruny stromů za svítání
znějí ptačími písněmi.

Už sasanky svou bílou něhou
nás ve své kouzlo zajaly
a na zelené louce v trávě
jsme petrklíče potkali.

Zpěněné vlny na potoce
nesou poselství zdaleka
a žádná zpět se neobráť
a spěchá dál a nečeká.

Stromy si zkřehlé větve hřejí
na teplém jarním sluníčku
a dívkám vlahý dotek větru
vykouzlil červeň na líčku.

Lesy jsou plny zvláštní vůně,
jež přímo k srdci zalétá,
dnes celá příroda si šeptá,
že jaro přišlo do světa.

A rozhodilo touhu věčnou
po celé zemi zjasnělé
a rozsvítilo v lidské duši
čisté poselství naděje.

Tu skláníme se plni vděku
před krásou, která neumírá
a otvírá nám dechem jara
zářící bránu Všehomíra.

Jarní píseň

Buď jako jasná hvězda na obloze,
když tiše září temné do noci,
a snaž se provždy celou duší svou
trpícím lidem v nouzi pomoci.

Buď jako paprsky jarního slunce,
když teple hladí probuzenou zem,
by bájná říše radosti a míru
nezůstala jen nesplněným snem.

Buď jako květ, jenž v jarním svítání
kapkami rosy na slunci se třpytí,
kéž ve tvém srdci touha po Pravdě
v nížinách země do daleka svítí.

Žij ve shodě s Božími zákony,
rozsévej víru jako vonné květy,
teprve potom pochopíš řeč Páně
a naučíš se bližním rozuměti.

Teprve potom najdeš světlý cíl,
nastane čas lidského smíření,
Poselství Lásky Krista Ježíše
navěky najde domov na zemi.

V líbezném čase těchto jarních dní
kruh Světla zemi stínů obepíná,
buď oslaveno, Pane, Jméno Tvé,
pro věčnou paměť Lásky Tvého Syna.

7. 5. 1993

Člověk a víra

Život, v němž víra nemá svoje místo,
kde pýcha staví chrámy ješitnosti,
tam Světlo Pravdy zastře temný stín
a ve stvoření budem zlými hosty.

Bez víry krása bez užitku vadne,
kruh beznaděje lidskou duši svírá,
plášť pokušení ve svých záhybech
jen zlovolnost a mnohou bolest skrývá.

Život bez víry je jen pozlátko,
jež klamným leskem srdce v propast vede,
bez víry jsme jen ptáci bez křídel,
jež nemohou vzlétnouti k výši nebes.

Kde ale víra v čistém srdci svítí
jak na obloze zlaté oči hvězd,
tam láska květem moudrosti a citu
rozkvétá šťastně kolem lidských cest.

Kde víra je nám věrným průvodcem,
den po dni jdeme blíž ke svému cíli,
do našich stop vtiskneme pečeť dobra
z věčného zdroje nejsvětější síly.

Ach Pane, svaté, svaté je Tvé Slovo,
jež vede duši v nadoblačnou říš,
celým svým bytím zákon Hospodina
naplnit máme skrze Pravdy Kříž.

Bez víry jsme jen nalomený stvol,
jen trnité a zraňující hloží.
Však jako nejvzácnější drahokam
je život podle věčné vůle Boží!

8. 5. 1993

Hlas zvonů

A zvony volají nás, do daleka znějí,
a lidské duše ve chrám Pravdy zvou,
hlas jejich vypráví nám o čistotě Světla,
jež prozařuje hmotné země tmou.

A znějí, znějí, všechna krása světa
se třpytí v čisté nádheře těch tónů,
zas navracíš se k dávným pohádkám,
jež vedly duši blíž k Božímu domu.

A srdce přijímá to volání,
to nezemské a míruplné chvění,
jen pokorná a vroucí modlitba
dokáže utišit tvé rozechvění.

Zase jsi dítě v světě zázraků
zas matčiny tě ruce měkce hladí,
prožíváš věčný dotek života,
v němž ukryty jsou city tvého mládí.

Jdeš cestou krásy přímo do ráje
a tiše poklekáš u jeho bran,
jsou všechny hvězdy náhle na dosah,
že dotknout může se jich tvoje dlaň.

Hlas zvonů dozněl, v duši člověka
se otevírá nové poznání,
jen živé Slovo Syna Člověka
svět od propasti zmaru zachrání.

Skloňme se před svatostí Hospodina,
k dobrému využijme svého žití čas
a otvírejme duši svou i srdce,
když tiše promlouvá k nám zvonů hlas.

27. 6. 1993

Píseň o rodné zemi

Za dne i za noci země nám zpívá,
poděkuj za krásu Božího díla,
jdi věrně cestami pravůle svaté,
pak hmoty pozlátko duši nezmate.

Nech tiše promlouvat rozkvetlé stráně,
stříbrných studánek průzračné dlaně,
prastaré příběhy hlubokých lesů,
drobounké růžičky hebkého vřesu.

Zářící paletu hvězdného klínu,
jež tiše vypráví o Božím Synu,
otvírej duši svou nádheře života,
paprsek radosti kéž v srdci rozkvétá.

Poceluj řeky proud i tichá údolí,
rozevři náruč svou jak křídla motýlí,
láskou a úsměvem uvítej nový den,
v srdci si zachovej věčného mládí sen.

Věř – v lůně krásy své zem naději skrývá,
nečeká vděčnost tvou – a zpívá – zpívá.

5. 7. 1993

Podzimní

Zoraná zem již klidně odpočívá,
podzimní vítr běží sítí brázd,
dozrálé klasy svezeny jsou z polí,
kraj s mlhami se snoubí v tento čas.

Jak vetkat do slov kytičku voňavou,
když věčná krása nemá lidský hlas,
ze zahrad sladce zavoněly růže,
v chléb života se změnil zlatý klas.

S pokorou v srdci skláníme se, Pane,
nad rodné země požehnaný klín
a slzy naše jsou přetichým díkem
za dary, jež nám svěřil Hospodin.

Když hvězdy planou nad ztichlými poli
a stíny noci padnou do zahrad,
jsi náhle blíž prosté nádheře kraje
a pochopíš, jak máš svou zemi rád.

Je prostřen stůl a všechny děti světa
berou do dlaní zrnka zralých klasů
a jejich vděčnost v tiché modlitbě
tká živý obraz budoucího času.

11. 7. 1993

Slovo Páně

Nic na světě není člověku bližší,
nic bolesti a smutky neutiší,
jen – Pane – Slovo z nejvyššího zdroje,
v němž ukryta je spravedlnost Tvoje,
jež otvírá nám bránu osvětlení
a vede ze tmy v jasné světlo denní,
kdy v živém věnci nejvzácnějších ctností
zříme obrazy lidské budoucnosti,
v níž uzavře se rána otevřená,
chrám čistoty zas bude střežit žena
a na chvějícím, spícím dětském víčku
spočinou drobné ručky bytostníčků,
prameny krásy otevřou své dlaně,
dotekem jara rozvoní se stráně,
v modlitbě vroucí zazní tichý hlas,
pravěčný pane, neopouštěj nás,
jsou rozlomeny temnot těžké mříže,
svět sjednocen je pod znamením Kříže,
láska a víra pouta žalu snímá
skrz živé Slovo Krále Abd-ru-shina.

26. 7. 1993

Život a voda

To bylo kdysi, vody pluly v dálku,
olše a vrby shlížely se v nich,
sledovaly svůj obraz na hladině,
když vítr tiše do korun jim dých.

Na jejich pouť svítilo jasné slunce,
hladíce teple vlny rozevláté,
břehy laskala něžná zeleň trav
a květy bílé, červené a zlaté.

A člověk chodil podél modrých vod
a skláněl se a Pánu děkoval
a vodu pokorně bral do dlaní
a celou duší zpíval píseň chval.

A věděl, voda veliký je dar,
jenž provází nás z věků do věků,
voda je živý klenot stvoření,
jejž Pán života svěřil člověku.

Tak bylo kdysi, dnes už ale není,
dnes kalné vody plynou kolem nás,
pod tíhou našich vlastních provinění
nit zmaru odvíjí nám příští čas.

Místo radosti řeky lidských slz
a písně štěstí nezní mezi námi,
my stali jsme se v nebetyčné pýše
jen necitnými, zlovolnými pány.

Ubližujeme stromům, květinám,
zvířatům, ptákům, potokům i řekám,
lhostejně přehlížíme Boží chrám
a nikdo v díku tiše nepokleká.

Jak smutný obraz – země marně volá
a všude tolik nelásky a zloby,
místo radosti rozséváme strach,
do pláště tmy halíme obraz doby.

Až poklesnem až na dno malosti
a nikde dlaň, jež podala by vody,
až místo krásy najdem pustou pláň
a květy jara zemi neozdobí.

Teprve potom padnem na kolena,
člověk člověku v lásce ruku podá
a naplní se slova Abd-ru-shina
a pochopíme cenu slova – Voda!

Že ukryta v ní netušená síla,
již vdechla život věčná Boží dlaň.
Navraťme vodě čistotu a krásu,
Pravěčný Pane – od zlého nás chraň.

5. 8. 1993

Dotek Slova

Jenom lehoučký, něžný dotek Slova,
duch rozjásá se jako struna znící
a rázem ve tvém srdci pokorném
zář Pravdy rozsvítila bílou svíci.

A svíce hoří jasným plamenem
a nikdy víc už v duši nezhasíná,
svět hmoty v neznámo se propadá,
když nasloucháš Poselství Abd-ru-shina.

Tvá duše saje vzácné poznání,
že láska Boží spravedlivě měří,
že smíš přijímat sílu pomocnou
do svého srdce otevřených dveří.

Zříš náhle divukrásné zahrady,
v nichž květy ducha nikdy nezvadají,
kde andělé pro slávu Hospodina
na zlaté struny písně díků hrají.

Tvá lidská touha plná radosti
prameny štěstí chytá do dlaní
a samo nebe s čelenkou svých hvězd
se k tvému srdci tiše naklání.

Ach Pane, jenom něžný dotek Slova,
a dávný sen se skutečností stal.
Buď požehnáno Slovo Syna Tvého.
Buď požehnán pravěčný Svatý Grál.

11. 9. 1993

Oltář srdce

Co říci o lásce, jak promluvit o ní,
o jasném slunci v temné světa pláni?
Láska je s námi od počátku světa
a do konce všech věků bude s námi.

Jen v lásce dotkneme se klenby nebes
a nalezneme praven slitování,
kdo lásku našel skutečnou a pravou,
čistotu její ve své duši chrání.

Láska je Světlo z nebeského zřídla,
pokorné srdce, které Bohu věří,
láska jsou dlaně spjaté k modlitbě,
poutník, jenž vešel přes práh lidských dveří.

Hledejme lásku, která neoklame,
jež čistá je jak čerstvě padlý sníh,
ten šťasten, kdo poznal tajemství lásky,
kdo v její síle duši k Bohu zdvih.

Lásko, tvá krása nezná hranice,
pouta hmotnosti neztlumí tvůj plamen.
Jsi otevřená brána k věčnosti.
Jsi nejsvětější oltář srdce – Amen.

28. 9. 1993

Dotek vzpomínek

Tak mnohý člověk chtěl by zpátky
do dětství věčných zázraků,
kdy ke štěstí stačil svit slunce
s krajkou letících oblaků.

Kdy, nedotčen pozlátkem světa,
procházel kolem modrých vod
a stačil mu jen dotek vánku
a jeho znící doprovod.

Kdy nad kolébkou dětských snění
bděl otcův milující hlas
a maminka se za večera
modlila tiše – Otče náš.

Kdy všechny dávné taje světa
se skryly v hrsti oblázků
a dětská duše ožívala
krásou Alšových obrázků.

A na lodičce věčné touhy
jsme v dálku světa chtěli plout,
pod ozářenou klenbou nebes
na blízkém srdci spočinout.

Nebylo smutku, který v duši
zanechá často mnohé stíny,
kdy neznal jsi, že růže žití
má krásný květ, však také trny.

Kdy prosluněným krajem touhy
jsi běžel cestou šťastných dnů
a do stop nenávratných hodin
jsi vetkal peříčko svých snů.

Ach řeko dětství, kam se ztratil
tvých vln stříbrný pramínek?
Proč všechna krása změnila se
v závrtný dotek vzpomínek.

14. 10. 1993

Motto: „Nade mnou klenba nebes s ohníčky zlatých hvězd,
z temného klínu země svítí pramínky cest.
A já v té tiché chvíli s pokorou v srdci prosím,
kéž splní se má touha, již v skrytu srdce nosím.“

Touha

Co dnes v světě se děje, kéž dál už nebude,
a jak po noci vstává nový den,
ať stane se živoucí skutečností,
co dosud bylo jenom marným snem.

Kéž na zem týranou a zpustošenou
vrátí se mír a dávná krása její
a v celém divuplném stvoření
zas píšně radosti a díky znějí.

Skloňme se jednou k rozvitému květu,
k průzračné hloubce lesních studánek,
zaposlouchejme se do ptačího zpěvu,
když ozývá se nad vlnami řek.

Když vítr jemně hladí větve stromů,
zastav se jednou ve svém lidském spěchu,
usedni tiše pod korunu stinnou,
svou hlavu polož do hebkého mechu.

Pak ve tvé duši zazní tichý hlas,
jenž jako rosa do srdce ti skane,
droboučké ruce malých bytostníčků
otevřou krásy dosud nepoznané.

To nejdražší je od věčnosti prosté
jak dětská víra, jako luční květ,
když nakloníš se blíže k matce zemi,
hlasu života začneš rozumět.

A nikdy víc už neučiníš zlého
a neporaniš bezcitností skutků,
lidem, zvířatům, květinám i stromům
svou láskou navždy setřeš slzy smutku.

Rozsvítíš bílou lampu odpuštění,
okovy pýchy rozpadnou se v prach,
odhodíš tretu pomyslné slávy,
v tvou duši skane zlato hvězdných drah.

A pochopíš, jen tam je pravé štěstí,
kde cit všechno živoucí obepíná,
kde lidem země cílem nejvyšším
přejasná láska pravěčného Syna!

3. 11. 1993

Píseň srdce

Nejkrásnější píseň písní
v tvém srdci se skrývá,
dnem i nocí strunou lásky
o Bohu si zpívá.

Její tóny měkce znějí
v chrámu duše tvojí,
její tichá melodie
rány světa zhojí.

Tato píseň z hloubky věků
nikdy neutichá,
hladí duši poraněnou
dokud srdce dýchá.

Naslouchej, co vypravuje
o nebeském ráji,
kde v zahradě Hospodina
zrnka lásky zrají.

Hledej Světlo, hmotná tíže
lidskou duši tísní,
nech rozeznít ve svém srdci
čistou píseň písní.

Pamatuj, že v tomto světě
všeho jen do času,
proto v stopách svého žití
rozsévej jen krásu.

Dbej, by láska jako růže
na srdci ti vzkvetla,
by v tvé duši nepohasl
věčný plamen Světla.

Aby písně díků v nitru
nikdy nedozněly,
by byl nevadnoucím květem
lidský život celý.

Šťasten ten, kdo v Pravdě Slova
našel žití pramen.
Kdo ctí nade všechno v světě
Jméno Boží – Amen.

29. 12. 1993

Světlo a stíny

Oslňující záblesk světla,
vzápětí temný stín,
tak provází nás žitím
lásky i tíha vin.

Láska v srdci zazáří
jak zlatonosná řeka
a člověk v tichém díku
na prahu ráje kleká.

Však vina šípem hříchu
tvou cestu často zkříží
a všechnu radost zavře
za neprostupnou mříží.

Tak dle věčných zákonů
jdem cestou svého žití,
ve stopách lásky vzkvétá
to nejvzácnější kvítí.

Však tam, kde stopy naše
vedou cestami zloby,
nenajdeme u cíle
znamení nové doby.

Vždyť jenom čistá láska
přivádí k Bohu blíže,
k pravěčné blaženosti,
v Pravdě věčného Kříže.

Stín ale srdce naše
těžkým řetězem svírá
a hasne Světlo v duši,
v dým proměnění se víra.

Světlo a stín – jen pověz,
komu podáš svou dlaň?
Kruh zavírá se – Pane,
co má se stát se staň.

7. 1. 1994

Světlo v duši

Den nevlídný pod zamračeným nebem,
však ve mně radost jako slunce svítí,
zem plná kaluží spí pod dotekem chladu,
v mé duši ale vzkvétá jarní kvítí.

A každý kvítek jako posel krásy
paprsek lásky k srdci naklání,
a zdá se ti, že věčný poutník dále
zrníčka štěstí sype do dlaní.

Každé to zrnko nese ve svém středu
zářící kotouč nezemského jasu
a přímo v srdci tiše zaznívá
chvějící struna vzdáleného času.

Dávná staletí jsou ti náhle blíž,
Dar Slova rozetíná pouta tíže,
jdeš cestou víry k zdroji života,
k jasnému Světlu zářícího Kříže.

Den po dni jako bílé korálky
čas navléká na nitky našich cest,
bolest i radost klíčem poznání
otvírá brány k výši zlatých hvězd.

Stmívá se, stmívá, kapky deště zvoní,
čím srdce žije, nikdo nevytuší.
Otvírám svaté Slovo Abd-ru-shina,
děkuji vroucně za Dar Světla v duši.

23. 1. 1994

Hlas

Kýž promluvila Sibyla,
varoval její hlas,
dnes ve všem dění kolem nás
zříme, že přišel čas,

kdy všechn rozum člověka
den po dni méně platí,
že marně chcem si dále
na pány světa hráti.

Neviděli jsme v pýše své
dlaň Boží pohostinnou,
do prachu země padneme,
zranění vlastní vinou.

Teprve pak si vzpomenem
na našich otců víru
a poznáme, že v činech zla
jsme dovršili míru.

Teprve potom najdeme
cesty zákonů Páně
a v míruplné modlitbě
sepneme svoje dlaně.

A slzy rosou lásky
omyjí naše rány
a zjasní lidská duše
jak živé drahokamy.

Promluví krása země
jak nejsladší hlas matky
a víra bude v srdci
nad všechny hmotné statky.

V zrcadle nebes zříme
zářící Hvězdu Syna,
v pokoře poklekneme
před trůnem Hospodina.

A řeknem tiše – Pane,
jsi žití věčný pramen.
Posvěť se Jméno Tvoje
na věky věků – Amen.

28. 1. 1994

Poděkování

Veliká radost, v duši sladký mír,
zázračný pramen čisté Boží síly,
jako by jasné hvězdy nebeské
se s lidským srdcem tiše zasnoubily.

Z dálek vesmíru zní líbezný hlas,
jenž bez ustání k duši hovoří,
a člověk naslouchá pln blaženosti
a v krásu slov své srdce ponoří.

A zvony zvoní do všech světa stran,
Poselství Lásky tíži hmoty snímá,
nastává vytoužený zlatý věk
království míru Krále Abd-ru-shina.

Klekněte, lidé, chvalte tento čas,
v němž zlomena je temna těžká mříž,
kdy přijímáme Světlo života
skrz nejsvětější Pravdy věčný Kříž.

A hvězdy září, anděl slitování
sestoupil tiše od nebeských bran.
Buď velebeno živé Slovo Syna,
buď požehnán náš Hospodin a Pán!

7. 2. 1994

Chrám Světla

Tam v dálce, v horách leží krásný kout,
jejž celým srdcem chtěl bys obejmout,
pokleknout tiše za bílého rána
a celou duší vnímat Slovo Pána,
děkovat Lásce přesvatého Syna,
zachytit Světlo z nebeského klína,
naslouchat kovovému hlasu zvonů,
jenž volá duši do Božího domu,
z vesmírných dalek znějí písně chval,
věčnou zástavu žehná Parsifal,
přeněžná vůně bílých lilií,
lehčí než hebká křídla motýlí,
snoubí se s nádhernými květy růží
a srdce k srdci radostně se druží,
když večer skryje světlé nitky cest,
zazáří v dálce jasné oči hvězd,
svět promění se v rozsvícený chrám,
jejž rozžehla milostná Boží dlaň,
vše hmotné náhle beze stopy mizí,
tvá duše nevnímá pozemskou tíži,
jsi náhle uprostřed věčného času,
s úžasem vnímáš nadpozemskou krásu
a pochopíš, jen láska vede k cíli,
a v této nádherné, přetiché chvíli
přijímáš nejsvětější milost Hospodina
skrz Svaté Slovo Krále Abd-ru-shina.

14. 5. 1994

Bez názvu

Cti vůli Nejvyššího Hospodina
a poděkuj za každý nový den,
v němž silou lásky můžeš uskutečnit
pradávný, vytoužený lidský sen.

Zářící Světlo zjasňuje hodiny,
když tiše otvíráš Poselství Grálu,
po cestě Pravdy vede duši tvou
svým Svatým Slovem pravěčný Král Králů.

Píseň života nese naděj věčnou
tomu, kdo umí vůle Boží dbáti.
Však zamyslel ses jednou nad zákonem,
že setba tvoje k tobě zpět se vrátí?

Že formou učiněný obraz tvůj
je každé slovo, myšlenka i čin,
že můžeš následovat příkaz Světla,
neb zahalit se v neživotný stín?

Kol tebe poklady nesmírné ceny,
hory a lesy, slunce, voda, vzduch,
minulé, přítomné i příští dění
se naplní ve svatém Jméně – Bůh.

Přijímej vděčně dary Stvořitele,
miluj vše živé, co kol tebe dýchá,
teprve potom poznáš cenu Slova
a najdeš krásu skrytou v světě ticha.

Den po dni blíž jsme světovému soudu,
nad světem rozlévá se sedm běd.
Nezapomeň – jestliže vy selžete,
v popel a trosky promění se svět.

Kdo ale prošel sítí hmotných cest
a nepromarnil žití vteřiny?
Kdo pokorný je, laskavý a prostý
a zůstal zcela čist a bez viny?

Až poznáš bolest, beznaděj i smutek,
na vahách Pravdy zvažíš prošlý čas,
teprve potom ve tvém lidském srdci
uzraje lásky požehnaný klas.

Teprve potom půjdeš cestou víry
a srdce neuchvátí mělké vody
a tvoje duše plná blaženosti
poklekne u pramene živé vody.

Jdi v jasných stopách čistoty a krásy,
světlo poznání buď tvou věčnou tužbou.
Pak pochopíš, že život plný lásky
je vpravdě nejkrásnější bohoslužbou!

26. 6. 1994

Maminka

Rozmilé robátko v své postýlce spinká,
nad postýlkou tichounce sklání se maminka.

Zlíbá něžné tvářičky, pohladí mu vlásky,
prosí - Pane – kéž pozná všemoc Boží lásky.

Kéž na cestách života najde Světlo víry,
napije se z pramene Tvé pravěčné síly.

Drobné rtíky dítěte zdobí úsměv sladký,
srdíčko jak pohádku snímá slova matky.

Až se ráno probudí, zmizí všechna tíseň,
víra matky zazní mu jako krásná píseň.

Zatím ale tiše spí, nechme ho, ať spinká,
nad kolébkou jeho snů bdí šťastná maminka.

29. 6. 1994

Abd-ru-shin

Ó, kéž mi v duši nepohasne zář,
již rozsvítilo Slovo Abd-ru-shina.
Kéž jsem jak orel, který ve výšce
svá křídla k modru nebes rozepíná.

Kéž jsem jak pramen, který poutníkům
podává pohár živoucího Světla,
kéž jsem jak píseň, která z hvězdných sfér
pro radost srdce k lidem země slétla.

Kéž jsem jak dlaň, jež měkce pohladí,
když vlídný stisk už nikdo nečeká.
Kéž Světlo Pravdy bližní naleznou,
skrz svaté Slovo Syna Člověka.

-

Světlý paprsek prozářil z Boží Vůle
daleké země požehnaný klín.
Z pramene života poutníkům unaveným
dal Světlo Pravdy Kníže Abd-ru-shin.

-

Nepláče dítě, žhavý kotouč slunce
se náhle sklání nízko nad obzor
a osamělý jezdec s něžnou péčí
děťátko ukryl v tichém klínu hor.

Nepláče dítě, nové ráno vstává,
Is-ma-el sedlá svého koně zas,
tam daleko, skryta před zraky světa,
je říše míru, plná věčných krás.

Jen jedna věta – skálo, otevři se!
A jezdec vjíždí na kvetoucí stráně.
Děťátko ze spánku se usmívá.
A nad oběma dli ochrana Páně.

-

Dospělo dítě v říši Ismánů,
Is-ma-el vede jeho kroky dále
a v okamžicích světlých jasnozření
nad Jeho hlavou zří korunu Krále.

Kdo otcem mým je, věrný Is-ma-eli,
zda lásku jeho jednou poznat smím?
Jsi synem nebes – Otcem Tvým je Bůh!
Ach ano, ano, já jsem Boží Syn.

A hvězdy snášejí svůj třpytný závoj
na Jeho krásnou, ušlechtilou hlavu.
Dáš lidem čisté Světlo poznání,
pak písek pouště ukryje Tvou slávu.

-

Ach, jede Kníže se svým průvodem,
tu Arabové zastoupí jim cestu.
Chci mluvit s vůdcem. Ano, pane, pojd',
my povedeme tě k našemu městu.

Však v městě nikdo. Pane, přej nám sluch,
jsme sami, věstci pověděli nám,
že na bělouši blíží se k nám kníže,
jenž pro budoucnost má býti náš pán.

A viděl Kníže světlý paprsek,
jak rozsvítil písečné závěje
a poznal jasně – v těchto dětech pouště
je skryto zlaté zrnko naděje.

-

A vstalo ráno jako každé jiné.
však pilné ruce věrných Ismánů
se klidně chápou každodenní práce,
poroučejíc se v Boží ochranu.

A Arabové, vidouce ten příklad,
radostně plní, co přikáže Pán,
a po dnech, v kterých s láskou pracovali,
se k nebi tyčí velkolepý chrám.

Pán tiše stojí v kruhu Ismánů
a s ramen lidí snímá všechnu tíži.
Já dám vám nejkrásnější vědění,
jež vede vás v Boží Pravdu ryzí.

-

A stalo se a Kníže Abd-ru-shin
dva kmeny sjednotil pod prapor Boží,
tak národ Is-ra pod vedením Jeho
se z Vůle Tvůrce v zdroj života noří.

Pamatujte, jen mírem se sousedy
si svobodu svou smíte zachovati,
jenom ten národ žije spravedlivě,
jenž věčných zákonů zná ve všem dbáti.

Zde žádná práce není menší druhé,
vám láska k bližnímu buď čistou tužbou,
vždyť konat dobro celou duší svou
jest v pravdě nejkrásnější Bohoslužbou!

-

Abd-ru-shin domluvil a Jeho Ismané
jsou kolem jako neochvějný kruh,
jsou proniknuti světlem paprsků
a jejich cílem – svaté jméno – Bůh.

Je po slavnosti. Říše Abd-ru-shina
pod Jeho vládou bohatne a vzkvétá.
A v této neúnavné činnosti
uběhla přemnohá radostná léta.

Abd-ru-shin náhle cítí – sám jsem, sám,
ač mnohý věrný se mnou v chrámě kleká,
já nemám přítele, jenž lidsky by mě znal,
můj duch je sám a stále čeká, čeká...

-

Kdes daleko žil kníže Eb-ra-nit,
jenž slyšel o knížeti Pokoje,
chtěl porazit Ho, proto nemeškaje
své vojsko vedl pouští do boje.

Kůň bílý stojí proti koni černému,
tu vzhledne Eb-ra-nit na Abd-ru-shina.
Ten usmál se – a – kdo je vítězem?
Ten jenom, kdo z nás tíhu hříchu snímá.

Z jakého pramene ty čerpáš svoji sílu,
chce vědět Eb-ra-nit a jeho oči svítí.
Z pramene života, z něhož i ty jsi povstal,

dí tiše Abd-ru-shin – z pramene věčného bytí.

-

A přítel pochopil. Den k druhému se řadí,
však jako noc vystřídá svítání,
na cestě Knížete uzrálo trpké víno,
jež naplnilo pohár poznání.

-

Nenávist jako had se vine temnotami,
ač Abd-ru-shinovi je dosud ještě cizí.
Však poznat má ji v domě Faraona,
do číše krásy padne příchut' slzí.

Je zamlklý teď Kníže Pokoje
a v srdci smutno nad lidskými sklony.
Poprvé spatřil světa strašný vír,
jenž k zemi sklání mnohé rovné stromy.

Však tichý soucit pronik duši Jeho,
ach, v sadě světa mnohé čisté kvítí,
jsouť lidé, kteří touží po poznání,
jimž svody světa falešně se třpytí.

-

Vždyť Juricheo, dcera Faraona
je něžná perla v strašném klíně hříchu,
však kterak nalézti má cestu k Bohu
v tom světě, který zná jen vlastní pýchu?

Tak poznává vznešený Kníže míru,
co všechno bují v světa klamných zdech,
že otráveno lidské pokolení
a krása září jenom v lidských snech.

A v srdci cítí, pro těch několik,
jimž v čisté duši plamen touhy svítí,
je třeba zvednout svatý Boží meč,
by Slovo Pravdy mohlo volně zníti.

-

A hvězdy září z dálek vesmíru
a sklánějí se blíž k zemskému klínu.

Toť sám Bůh mocí věčné Všelásky
živoucím jasem žehná svému Synu.

-

Zas domů jede Kníže Abd-ru-shin
a v jeho nitru pálí rána světa.
A na stříbrném stonku věrnosti,
ač neví o tom – květ lilie vzkvétá.

Je věčné, neproměnné Slovo Boží,
nedotknutelné, zářící a svaté,
jen to můžete čekat na své cestě,
co sami bližnímu do cesty dáte.

Každý má svoji vůni, krásu, tvar
a přece všichni k jednomu jdeme cíli.
Bůh jedinou je naší útěchou,
jen On je čistý zdroj pravěčné síly.

-

Tak promlouvá dnes Kníže Abd-ru-shin
a učí chránit zvěř, stromy i květy
a chápajícím duším lidu Is-ra
se otevřely nedozírné světy.

Být přirozeným, tak to učí On.
Vezměte dary, jež vám Bohem dány,
nenechte v sobě zakrnutí cit,
jen pravá služba zhojí světa rány.

Krásu je prostá, na to pamatujte,
ach, buďte krásní ke cti Stvořitele.
Neopovrhujte svými bližními,
vy služte jim vždy ze své duše celé.

-

A Slovo Jeho písmem plamenným
je vepsáno do srdce Jeho lidu!
On živoucí je pramen moudrosti
a v bouři světa je majákem klidu.

-

V zářícím jasu sedmi jeskyní

dlí Abd-ru-shin a Jeho vyvolení.
A léta přešla – v říši vládne klid,
však v světě kolem sémě míru není.

Zas řádí v poušti tlupa surová
a soucit nemá v těchto lidech místa.
Však nedaleko Kníže Pokoje,
jenž na obranu trýzněných se chystá.

Zvítězil Kníže, osvobodil jaté,
Nahome s matkou jedou k Jeho městu.
A nikdo neví, že sám věčný Bůh
svou svatou dlaní žehná jejich cestu.

-

A jede dítě na knížecím koni
a nikdo už se neohlíží zpět.
Však před vidoucím zrakem Abd-ru-shina
se v písku pouště rozvil bílý květ.

-

Čím to as je, že náhle tolik jasů
se rozsvítilo v síních paláce?
Když Nahome proběhne komnatou,
chce smát se, komu bylo do pláče.

Je všude s Pánem, zrakem dítěte
uhodne všechno, co je v srdci skryto.
Když zví, že navštíví je Faraon,
ach – smutná je a Pána je jí líto.

On zabije tě! Nemůže, mé dítě!
Je jako had, jenž lstivě uštkne, Pane,
celý náš národ je proň nešťastným,
chci střežit Tebe, ať se co chce stane!

-

Krok bosé nohy po zemi se blíží,
Nahome šeptá – Pane – prosím, vstaň!
Je spoután vrah, jen Nohome tu pláče.
Proč zlobou světa musí trpět Pán?

Odjíždí Faraon a jeho zpupná zloba
už pro Nahome nebude zlou hrozbou.

Ted' na Pána se náhle obrací
s tou nejvroucnější svého srdce prosbou.

Proč nevezmeš mě nikdy do jeskyň?
Nahome – cesta je ti otevřena.
Tu zasvěcoval ji v své vědění.
Z dítěte zrodila se čistá žena.

-

Jeskyně první zlatým jasem svítí,
ve druhé září něžně modré světlo.
A v azurovém světle této třetí
Nahome před očima nebe vzkvetlo.

Ach, čtvrtá září jasnou zelení
a stěny jsou jak živé vody pramen.
A v páté – růžové a červené
přetiše stane, v duchu mluvíc s Pánem.

Ta šestá svítí barvou fialovou
jak lehoučký, průsvitný obláček.
Nahome cítí všechnu krásu chvíle
a přec, proč náhle je jí do pláče?

-

Ted' v okouzlení v bráně sedmé čeká,
Abd-ru-shin v zamyšlení před ní vchází.
Bílý lesk láme světlo křišťálu
v žár oslnivý – nelze snést tu záři.

A vyšli ven, Nahome tiše čeká.
Ach Pane, jaká nevýslovná krása,
toť Tvůj je svět, z něhož pro lidské duchy
z milosti Boží vyšla věčná spása.

Nahome, věz, sedm posvátných hájů,
jichž krásu lidské slovo nevypoví,
v mém domově je tichou svatyní,
jež poutem lásky moji duši pojí.

-

Vím, Nahome, že všechno zmizí v nic,
že lidem země nic není svatého.
Budou chtít loupit v těchto jeskyních,

neb jejich srdce neštítí se zlého.

Já domů vrátím se, však přijdu zas,
ne pro jeden kmen, ke všem lidem země,
do dálky zaletí mé volání
a ve všech zemích zapustí své sémě.

Však nepoznají roucho královské
pod šedým prachem mých bolestných cest
a neuvidí v očích čekajících
planoucí oheň věčných Božích hvězd.

-

Po boku budu míti ostrý meč,
jenž místo lásky razit bude cestu,
jen nemnozí však poznají můj hlas,
jenž dovede je k nebeskému městu.

Pak hory rozevřou se jako jícen sopky
a řeky do široka rozlejí své vody
a všechny chyby vyjdou na světlo,
v němž rozsvítí se pečeť nové doby.

A půjdou ženci všemi zeměmi,
ve věnec lásky spletou čistou víru
a na vzkříšené pláni života
povstane nejkrásnější říše míru.

-

Tak bude, Nahome, až v síle Otce mého
v posledním soudu uzavře se kruh.
Však do té doby – kolikrát jen lidé
ctít zapomenou věčné jméno – Bůh.

-

Ach Pane, zas chceš jíti do Egypta?
Já musím, Nahome, Izrael pod jhem úpí.
Na dvoře Faraona vstává mstitel však,
jenž hroty běd silou své pravdy ztupí.

Já budu v srdci s Tebou, Pane můj,
tak praví Nahome před městem velkých hříchů.
Kéž dá Ti sílu všemohoucí Bůh,
bys navždy zlomil zlovolnost a pýchu.

Odchází Mojžíš do samoty pouště,
by v úlohu svou dozrával tam tiše.
A zatím Is-ma-el do knihy příštích časů
svou věrnou rukou o dni soudu píše.

-

Zní pozouny nad celou širou zemí,
nad všemi zeměmi zaznívá ten hlas
a vítr pouště krásu poodkrývá,
jež zazářit má v tento vzácný čas.

Abd-ru-shin jede na svém bílém koni,
Duch Boží nad vzkříšenou plání světa,
na ruce svítí zlatý náramek
a v jeho stopách květ Lilie vzkvétá.

Tu vidí Is-ma-el, toť zlatý věk,
věk lásky, radosti a věčných ctností!
Je dokonáno! Zvoňte zvony světa!
Bud' věčná chvála Bohu na výsosti!

-

Je splněno, co započato bylo.
Však dál se vinou stopy lidských cest.
Nad sešeřelou, osamělou pouští
se rozsvítilo zlato Božích hvězd.

-

Nemáš poznati nenávisti světa,
pokud já budu žít!
Tak pravil Is-ma-el. Smrt oči zavírá mu.
Nad širou zemí jasné hvězdy svítí.

Stín vraha náhle nad Pánem se sklání,
už srdce jeho tiše dodýchalo.
Jen větru van napoví Nahome,
co v této noci na poušti se stalo.

Ční pyramida k tichým nebesům,
kde bílý Kniže spí svůj věčný sen.
Po Jeho boku věrná Nahome.
A z lůna smutku vstává nový den.

-

Tak ukončil se život Abd-ru-shina,
ve světě lidí, plném nenávisti.
Však Jeho Jméno na trůn vzkříšení
vyzvedne čisté pokolení příští.

Spí schrána těla v bílém náhrobku.
K hodině soudu naklonil se svět.
Před trůnem Otce, v jasné říši Světla
líbezně voní Liliový květ.

Tak bylo a tak bude na věky!
Skrz Svatý Grál se znovuzrodí duch!
Ve Slově Syna dnes i pro věčnost –
nám Světlo Pravdy rozžal věčný Bůh.

-

Ve stopách věků dávno minulých
se tiše rozezněla hvězdná struna.
Bud' požehnána lidská budoucnost
pod spravedlivou vládou Abd-ru-shina!

Když je nouze nejvyšší

Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší. Hluboce zapůsobí tato slova na lidského ducha. Je v nich tolik síly, vážnosti i naděje, že každý je hluboce rozechvěn do hloubi nitra a cítí velkou lásku Stvořitelovu, která k nám v těchto slovech promlouvá. Je to příslibem pro každého lidského ducha, který opravdově věří a ve své dětské důvěře ani na okamžik nepoleví. Bůh jest nejvyšší milosrdný a nepožaduje od nás nic víc, než opravdové pochopení své svaté všelásky. Toto pochopení jest podmíněno opravdově vážným chtěním lidských duchů. Neboť jenom ten duch, který opravdu chce a namáhá se ze všech sil, aby našel jedinou Pravdu, pochopí s celou jasností velikost Boží. Pak se ovšem hluboce skloní a vděčně poděkuje za Jeho milosrdenství.

Neboť, kdo z nás si umí přestavit opravdu poctivě všeobsáhlou Jeho věčnou Lásku? Dýcháme vzduch Boží, procházíme přírodou – zahradou Boží, nasloucháme řeči vln na potocích a melodické písni lesů, hledíme v tichých hodinách ke vzdáleným hvězdám a cítíme svou sounáležitost s celým stvořením. Všude, kam nás kroky zavedou, bereme bohaté dary ze stolu Páně. Bohaté a vzácné, plné krásy a poezie, plné síly a půvabu. Bůh jest dobrotivý vládce a dárce laskavý – který obdarovává nás tisícerými dary, tisícerými krásami. Ale my jdeme často bez porozumění kolem nich. Ale v nouzi své, ve svém žalu nebo bolesti, rozpomeneme se náhle na věčného Tvůrce a prosíme o milost Jeho svaté pomoci. A On pomůže, neboť On Lásky jest i Pravda, Světlo života i Spravedlnost. Ale my musíme chápat, že forma Jeho pomoci je přesně určena a váže se pevně na Jeho svatý zákon, na Jeho vůli věčnou. My se musíme otevřít, abychom mohli přijímat pomoc Světla. Neboť ona tu byla, jest a bude od věčnosti do věčnosti. A kdybychom správně žili, procházely by světlé proudy sil námi a nic zlého by nemohlo nás ohrozit. Všechno špatné, smutné a bolestné jest způsobeno jenom námi samými. Neboť my nedbáme na příkazy Světla a denně lehkomyslně si pohráváme s myšlenkami i slovy a tím obcházíme zákon Boží a nedbáme vůle Jeho. A pak se divíme, pak reptáme a lkáme v bolesti, když nás spravedlivě zasáhne trest. Jak můžeme očekávat pomoc, nežijeme-li ve vůli Boží, to znamená, je-li naše nitro uzavřeno světlým proudům? Neboť jak sejeme, tak sklízíme! A sejeme-li dobré zrna, Bůh nám stonásobně požehná a vezmeme bohatou odměnu při sklizni. Jsme-li cele odevzdáni do vůle Boží, snášíme-li ve vědomí Jeho věčné Spravedlnosti všechny své nezdary, budeme vysvobozeni z každé tísně a každý tlak se zmírní a tma smutku se změní v jasnou zář radosti a štěstí. Chápejme hluboce slova Poselství Božího, snažme se, abychom v pravdě pochopili jeho význam. Neboť jest nám vždycky nablízku pomoc Boží, neustále je připravena Jeho světlá Síla zasáhnout pomocně do naší nouze, ale musíme býti takovými, aby Světlo této pomoci mohlo vejít k nám. Jen dobro a láska může přijímat Lásku Boží.

Jen spravedlivý se může dovolávat spravedlnosti Jeho. Nechte chyby minulosti daleko za sebou a uvědomujte si v každé chvíli svého života, že každé utrpení či bolest jest spravedlivou odměnou za čin, kterým jsme kdysi my sami obmyslili své bližní a způsobili jim tím velké utrpení. Berme pokorně radost i bolest z rukou osudu a děkujeme vděčně za všechno, co nás potká. Pak teprve pochopíme hluboký smysl těchto slov, teprve pak se správně otevřeme a teprve potom bude Síla Boží naším rádcem, ochráncem i vůdcem. Síla byla, jest a bude. Ona v Bohu jest a k Bohu náleží. A my si musíme uvědomit, že my sami, jedině my sami svým myšlením, řečí i skutky kormidlujeme její příjem. Neboť jenom na proudící vodě může plouti loďka. Je-li kdekoliv hrází uzavřen její tok, loďka se zastaví a nemůže dál. A můžeme vinit

lodku, že nemůže plout, uzavřeme-li řeku? Můžeme prosit o pomoc, jsme-li v nitru nehotoví a neschopní přijmout světlé proudy sil? Ale tomu duchu, který v Pravdě žije, který v dětské důvěře a ryzí poctivosti svého srdce vkládá svůj osud do Božích dlaní, tomu bude vždy pomoheno. Jeho skutečná víra, jeho pravdivé, živé přesvědčení, uschopňuje jej k přijetí svaté pomoci Boží. Takový duch, který ve skutcích svých žije podle vůle Boží, může radostně zvolati: „Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.“ Může to šťastně zvolati, neboť bezmezně věří ve všelásku Boží a vyznává krásu věčného zákona. To je ta pomoc, to je ta síla, která nás nechá padnouti. Na nás záleží, jak ji použijeme. Ona byla, jest a bude a my tolik jí přijímáme, jak sami připravíme v sobě k tomu půdu. Pamatujme proto, že my přijímáme, ale – Bůh – dává!!! Dává bohatě a bez výjimky všem. Nemusíš býti bohatý ani slavný, můžeš býti nejchudší z chudých, Boží srdce spravedlivě změří tvou ryzost. Neomylně a jistě. Všichni jsme Jeho děti, žijeme-li v Jeho vůli.

„Pane! Hluboce skláníme se před Tebou a velebíme Spravedlnost Tvou. Tvá Láska vediž nás, abychom našli cestu Pravdy. S hlubokou vděčností odevzdáváme se do Tvé svaté vůle a chceme vykvést v čisté květy ducha, aby Tvá pomoc byla v každé tísní s námi.“

Neboť blízko, blizoučko je doba žní. Když je nouze nejvyšší. Ale, jenom tam jsou platná tato věčná slova, kde ryzí srdce otevře bránu citu, aby síla Světla mohla širokým proudem vejíti k nám. Nikdy jinak.

Amen.

6. 7. 1973

Každý den nám přináší nějaký krásný dar, který se jemně dotýká bran našeho srdce, dávající tím možnost věčné duši, aby stále znova objevovala svůj tvar, svou vyšší podstatu a poslání. Zahalena obalem hmotného pláště, který musí nosit na pouti tímto stvořením, často nevýslovně těžko nalézá místo, kudy by unikla ze sevření hmoty. A zatím věčný Bůh bez přestání otevírá cestu, která vede do království ducha, Pravdy a Lásky.

Den po dni, hodinu za hodinou tlukou hodiny času do našich osudů, odměřující bezpečně čas nutný k našemu zrání. Naše skutky jako barevné nitky jdou v našich stopách – věčný vykřičník všeho lidského konání. Mnoho zla i dobra v pestrém sledu následuje člověka až tam, kde hranice života končí naše hmotné putování. A tam, v nové jemnější podstatě a formě, dostává duše všechnu svou mnohonásobně vzrostlou setbu v neúčylném účtování zpět.

Proto, probuď se duše, dokud je čas! Mnoho zlých okovů vláčíš zbytečně za sebou na další svět. Jedno zlé slovo ve hmotě bude nekonečným vykřičníkem studu v jemnohmotné říši. Až spadne ochrana hmotného obalu, budeš stát ztichlá před přílivem skutků, které se budou lepit na tvé nechráněné tělo, aby tisíce bodavých jisker zraňovaly tvůj nezakrytý cit. Tvůj mozek, který produkoval rozum, zahyne neodvratně s tvým tělem. Jen cit se bude chvět před závanem toho, co nelze žádnou cestou obejít. Pravda je jen jedna, tak jako jediný je Bůh, který sám je Pravda, Láska a Spravedlnost. Můžeš vystoupit na nejvyšší skálu, nebo sestoupit do hlubin moře, ale Pravda nikdy nezahyne, protože má svou podstatu v Bohu. Bude provždy zářit svým oslňujícím světlem, aby ozařovala dobré a soudila zlé. Slyšíš dobře, lidská duše? Ozařovala dobré a soudila zlé! Víš, co to znamená, být ozařena Věčnou Pravdou, být věčnou podstatou svého bytí ve spojení s dobrem a krásou? Kolik bolestí by bylo ušetřeno, kdyby na všech místech našich cest svítilo nám vstříc Světlo jediné Pravdy, Světlo věčné Lásky.

A proto duše, jdi. Jdi za tím Světlem, které dobrotivý Bůh ukázal tvému duchu. Mnoho zla jde za tebou, Světlo se ztrácí v nekonečných dálkách, prostor se prohlubuje tvými chybami,

ale jdi, jdi, zase najdeš ztracenou Pravdu. Pravda byla, je a bude do věčnosti, všechno zlé zanech za sebou a pros Jediného nad námi, aby vedl tvé kroky přes všecken příliv a zmatek života až tam, kde září moudrost Jeho živoucího Slova. Ono to je, Pane, Tvé Slovo, které zachránilo naše duše před propastí. Zlá byla naše setba a krutá bude žeň, ale – Pane – slzami radosti smáčím krásu Tvých Slov. A kdybych do skonání měla putovati, do umdlení půjdu za Tebou, prosíce Tě o Tvou pomoc a požehnání. Čím bych byla bez Tebe? Ty jsi mi rozsvítil slunce v temnotách, Tvůj jas mě vrátil z cesty, která zapadala do strašného prázdna. A teď jdu, Pane, cokoliv mě potká, Ty jsi Pán a Král náš, Tebe budu následovat a Tebe budu prosit, abych mohla jít za Tebou.

Kéž Tvoje svatá ruka požehná mé touze, kéž, Pane, Tvoje Láska odpustí mé malosti, chci a nevím jak, toužím a neznám konce svých tužeb, cíl je na dosah a přece v nedohlednu. Ale tolik vím, Pane, že nikdo nevyrvé z mého srdce to, co z Tvého Slova dokázalo vzkvést!

OBSAH :

Vstupní modlitba	3
Modlitba	4
Svatá noc	5
Bez názvu	7
Tajemství lásky	9
Chvála života	11
Chvála lásky	12
Poděkujme	14
Kříž Pravdy	16
Píseň	17
Promluva	18
Modlitba	20
Sestry	21
Tak prostě jen, jak jenom dítě umí	23
Věř	25
Vyznání ke dni Svaté Holubice	26
Vánoční sen	28
Láska	30
Velikonoce 1980	31
K 18. dubnu 1980	32
Vyznání ke dni Svaté Holubice	33
Cesta k Bohu	35
Já jsem Hospodin, tvůj Bůh	37
Já věřím, Pane	38
Vánoční píseň	39
Být jako kapka rosy na květině	40
Prameny Světla	41
Pravda	42
Modlitba	43
Dle skutků jejich	44
Slovo	46
A kdo jsi bez viny	47
Jas Božího Slova	49
Láska Boží	51
Pokora	52
Žijte přítomnosti!	53
Pohled, co ti prospívá	54
Pláně nebes	55
Vyznání	56

Bud'te jako děti	57
Bez názvu	58
Ty, Pane!	59
Nechtěj	60
Bytostné	61
Vánoční	62
Vánoční	63
Zející rána	64
Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!	66
Zákon vyrovnání	67
Strážkyně plamene	69
Sen	71
Synové Světla	73
Všemoc lásky	75
O lásce	77
Nebe i země pominou	78
Znamení kříže	80
Svaté Slovo	81
Bez názvu	82
Volání	83
Spravedlnost a láska – jedno jsou	85
Láska a víra	86
30. květen 1992	87
Věř	88
Zamyšlení	90
Život	91
Dobrodiní lásky	93
Cesta k poznání	94
Úvaha	95
Milost Zpečetění	96
My a přítomnost	97
Náš úkol	98
Vinice Páně	99
Modlitba	100
Hledejte království Boží	101
Jarní	102
Jarní píseň	103
Člověk a víra	104
Hlas zvonů	105
Píseň o rodné zemi	106
Podzimní	107

Slovo Páně	108
Život a voda	109
Dotek Slova	111
Oltář srdce	112
Dotek vzpomínek	113
Touha	114
Píseň srdce	116
Světlo a stíny	117
Světlo v duši	118
Hlas	119
Poděkování	120
Chrám Světla	121
Bez názvu	122
Maminka	124
Abd-ru-shin	125
Když je nouze nejvyšší	135

X X X X X